

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Oulíkové, soudce Richarda Galise a soudkyně Martiny Kotouček Mikoláškové ve věci

žalobkyně: **Therapharm, a.s.**, IČO: 28519116
sídlem Zákolany 103

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 7. 2024, č. j. 20908/24/5100-10612-713107, a ze dne 7. 10. 2024, č. j. 30719/24/5300-22444-713037, ve znění rozhodnutí žalovaného o opravě zřejmých nesprávností ze dne 6. 11. 2024, č. j. 33706/24/5300-22444-713037,

takto:

- I. Žaloby se zamítají.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

Odvod za porušení rozpočtové kázně

1. Ministerstvo průmyslu a obchodu (dále jen „poskytovatel dotace“) uzavřelo dne 26. 10. 2020 s žalobkyní smlouvu č. FX02030018 (dále jen „smlouva o dotaci“) o poskytnutí účelové podpory na řešení projektu formou dotace z výdajů státního rozpočtu na výzkum, vývoj a Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

inovace ve smyslu § 9 zákona č. 130/2002 Sb., o podpoře výzkumu, experimentálního vývoje a inovací z veřejných prostředků a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o podpoře“). Předmětem smlouvy bylo poskytnutí účelové podpory na řešení projektu ev. č. FX02030018 „*Robotické pracoviště organické syntézy s využitím high tech biomimetických prvků*“. Poskytovatel dotace žalobkyni dle bankovních výpisů poskytl dne 30. 10. 2020 částku 4 321 750 Kč na řešení projektu v roce 2020 a dne 24. 3. 2021 částku 5 121 583 Kč na řešení projektu v roce 2021.

2. Finanční úřad pro Středočeský kraj (dále jen „finanční úřad“) posléze obdržel podnět poskytovatele dotace ze dne 7. 4. 2022 týkající se podezření na porušení rozpočtové kázně žalobkyní. Poskytovatel upozornil na porušení čl. V odst. 13 smlouvy o dotaci ze strany žalobkyně spočívající v nedoložení roční zprávy o realizaci a výsledcích projektu za rok 2021. Dalším přípisem ze dne 19. 10. 2022 poskytovatel dotace vyrozuměl finanční úřad o skutečnosti, že dne 2. 9. 2022 oznámil žalobkyni odstoupení od smlouvy o dotaci (z důvodu shora uvedeného i dalších porušení této smlouvy), avšak žalobkyně poskytnuté prostředky v celkové výši 9 443 333 Kč nevrátila v rozporu s čl. VII odst. 5 smlouvy o dotaci, čímž došlo k porušení rozpočtové kázně podle § 44 odst. 1 písm. b) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla).
3. V návaznosti na to finanční úřad zahájil daňovou kontrolu, jejímž předmětem byly okolnosti rozhodné pro správné zjištění a případné stanovení odvodu za porušení rozpočtové kázně u peněžních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu žalobkyni na základě smlouvy o dotaci. Ve zprávě o daňové kontrole finanční úřad konstatoval, že poskytovatel dotace odstoupil od smlouvy o dotaci, čímž došlo k jejímu zrušení od počátku. Vzhledem k tomu, že zanikla práva a povinnosti spojená se smlouvou o dotaci, nemohl finanční úřad konstatovat porušení rozpočtové kázně z důvodu porušení podmínek touto smlouvou stanovených. V odstoupení od smlouvy byl stanoven termín pro vrácení vyplacené podpory ve výši celkem 9 443 333 Kč do 30 dnů od doručení oznámení o odstoupení, který uplynul dne 3. 10. 2022. Žalobkyně však tuto částku poskytovateli dotace nevrátila. Finanční úřad tak dospěl k závěru, že žalobkyně zadržela peněžní prostředky ze státního rozpočtu ve smyslu § 3 písm. f) rozpočtových pravidel. Dne 4. 10. 2022 tak došlo k porušení rozpočtové kázně podle § 44 odst. 1 písm. b) rozpočtových pravidel.
4. Na základě zprávy o daňové kontrole finanční úřad platebním výměrem ze dne 17. 2. 2023, č. j. 00555593/23/2100-31472-209004 (dále jen „platební výměr na odvod“), podle § 44a odst. 4 písm. b) rozpočtových pravidel žalobkyni vyměřil odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 9 443 333 Kč.
5. Žalobkyně se proti platebnímu výměru na odvod odvolala. Rozhodnutím ze dne 3. 7. 2024, č. j. 20908/24/5100-10612-713107 (dále jen „rozhodnutí o odvodu“), žalovaný odvolání zamítl a platební výměr na odvod potvrdil.
6. V odůvodnění k žalobkyniným námitkám zejména uvedl, že smlouva o dotaci se podle § 9 odst. 3 zákona o podpoře řídila zákonem č. 89/2012 Sb., občanský zákoník. Podle § 14 odst. 3 zákona o podpoře se při porušení závazků ze smlouvy postupuje dle příslušných smluvních ujednání a občanského zákoníku. Poskytovatel dotace od smlouvy o dotaci odstoupil podle jejího čl. VII odst. 3 a 4. Ve smlouvě je dále uvedeno, že pokud od ní poskytovatel dotace odstoupí, ruší se od počátku a příjemce dotace je povinen vrátit vyplacené prostředky do 30 dnů. Podle žalovaného není finanční úřad ani on sám tím orgánem, který by byl oprávněn posuzovat skutečnosti vedoucí poskytovatele dotace

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

k odstoupení od smlouvy, k čemuž odkázal na čl. VIII smlouvy o dotaci o způsobu řešení sporů, dle nějž mají smluvní strany právo předložit sporné záležitosti místně příslušnému soudu. Z obsahu správního spisu nicméně plyne, že poskytovatel dotace od smlouvy odstoupil zejména pro nedoložení roční zprávy za rok 2021, neinformování o nemožnosti plnit podmínky smlouvy, pochybnosti o průběhu realizace projektu a nepravdivé informace o zaměstnancích žalobkyně. Tyto skutečnosti dle žalovaného korespondují s podmínkami smlouvy o dotaci. Při poskytování prostředků ze státního rozpočtu je vždy zachováno vrchnostenské postavení poskytovatele dotace, které se projevuje i stanovením podmínek čerpání dotace včetně důvodů vedoucích k předčasnému ukončení.

7. K námitkám nesprávného doručování v řízení před finančním úřadem žalovaný uvedl, že žalobkyni předložené důkazy svědčí o změnách zástupce žalobkyně pouze v trestním řízení. V ostatních řízeních nadále platila generální plná moc udělená žalobkyni advokátovi Mgr. J. M. Dne 12. 6. 2023 obdržel finanční úřad od Mgr. M. oznámení o ukončení právního zastoupení pro žalobkyni. Jelikož do té doby neobdržel jiné informace o změně zastupování, vyšel stejně jako žalovaný z toho, že bylo na základě této písemnosti zastupování ukončeno. Z žalobkynina odvolání je zřejmé, že se do její dispozice dostal platební výměr na odvod i zpráva o daňové kontrole. Nebyl ani důvod žalobkyni ustanovit zástupce dle § 26 odst. 1 písm. b) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, neboť žalobkyně měla pro daňové řízení zástupce Mgr. M.
8. Žalovaný dále ověřoval žalobkynino tvrzení, že finančnímu úřadu odeslala (resp. jejím jménem RNDr. C. z vazby) odvolání plné moci pro Mgr. M. již dne 1. 2. 2022. Finanční úřad na základě podacího čísla zásilky (dle žalobkyni předloženého podacího lístku) a jména odesílatele žádnou zásilku nedohledal. Česká pošta žalovanému k jeho výzvě posléze sdělila, že závilka s tímto podacím číslem podaná dne 1. 2. 2022 byla dne 3. 2. 2022 doručena na poště N. P. A. H. Ze sdělení České pošty také vyplynulo, že zpětně již nelze prověřit, zda při podání závilky došlo k záměně podacích čísel na závilkách, což se jeví jako pravděpodobné. Žalovaný tedy provedl ověření doručování, avšak nepodařilo se prokázat, zda a kam bylo odvolání plné moci pro Mgr. M. doručeno. Taktéž nebylo možné prokázat, zda závilka opravdu obsahovala tuto písemnost. S ohledem na to žalovaný zaslal žalobkyni veškeré písemnosti vydané finančním úřadem tak, aby se s nimi mohla seznámit a náležitě vyjádřit. Tím byly podle žalovaného zhojeny případné vady doručování. Žalovaný je nicméně stále toho názoru, že finanční úřad v průběhu daňové kontroly řádně doručoval veškeré písemnosti Mgr. M.

Obnova řízení o zrušení registrace k dani z přidané hodnoty

9. Rozhodnutím ze dne 25. 10. 2022, č. j. 4615870/22/2110-00510-203317 (dále jen „rozhodnutí o zrušení registrace“), finanční úřad zrušil registraci žalobkyně k dani z přidané hodnoty. Dne 8. 2. 2024 žalobkyně podala návrh na obnovu řízení, v němž zejména argumentovala, že v řízení o zrušení registrace nebyla řádně zastoupena, protože generální plnou moc udělenou Mgr. M. předtím odvolala. Finanční úřad jí měl ustanovit zástupce za situace, kdy byl jediný člen jejího statutárního orgánu vzat do vazby. O rozhodnutí o zrušení registrace se žalobkyně dozvěděla až 5. 2. 2024.
10. Rozhodnutím ze dne 8. 3. 2024, č. j. 863284/24/2100-11441-204021, finanční úřad žalobkynin návrh zamítl. Konstatoval, že předávání informací mezi žalobkyní a advokátem je jejich interní záležitost. Plná moc udělená Mgr. M. přestala být platná teprve až Mgr. M. dne 12. 6. 2023 doručil finančnímu úřadu oznámení o ukončení právního zastoupení. Žádné

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

jiné podání o výpovědi plné moci nebylo v období od 23. 10. 2021 do 12. 6. 2023 doručeno. Rozhodnutí o zrušení registrace bylo v souladu s § 41 odst. 1 daňového řádu doručeno do datové schránky Mgr. M. Finanční úřad ověřil pravost podacího lístku předloženého žalobkyní k návrhu na povolení obnovy řízení. Dle sdělení České pošty u zásilky není evidován odesílatel a adresátem je fyzická osoba, tedy nikoliv finanční úřad. Evidována je zcela odlišná adresa od adresy finančního úřadu. Zásilku převzala fyzická osoba. Dle finančního úřadu podací lístek zaslaný žalobkyní neodpovídá skutečností, které jsou na něm uvedeny. Neprokazuje, že žalobkyně doručila výpověď plné moci pro Mgr. J. M. Nebyly naplněny podmínky dle § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu pro obnovu řízení.

11. Rozhodnutím ze dne 7. 10. 2024, č. j. 30719/24/5300-22444-713037, ve znění rozhodnutí o opravě zřejmých nesprávností ze dne 6. 11. 2024, č. j. 33706/24/5300-22444-713037 (dále souhrnně jen „rozhodnutí o obnově řízení“), žalovaný zamítl žalobkynino odvolání proti výše uvedenému rozhodnutí finančního úřadu. V odůvodnění konstatoval, že z důkazních prostředků plyne, že dne 1. 2. 2022 RNDr. C. coby statutární zástupce žalobkyně předal Vězeňské službě České republiky k odeslání zásilku adresovanou finančnímu úřadu, která byla předána České poště k odeslání pod č. X. Dle evidence České pošty byla zásilka doručena fyzické osobě v N. P. To Česká pošta zdůvodnila pravděpodobnou záměnou podacích čísel zásilek, což již nelze ověřit. Dle žalovaného ani tato zjištění neprokazují, že žalobkyně skutečně odvolala plnou moc. Poukázal na § 73 odst. 1 daňového řádu, dle kterého je podání učiněno dnem, kdy došlo správci daně. V tomto případě nebylo prokázáno, že zásilka, která dle tvrzení žalobkyně měla obsahovat odvolání plné moci, byla finančnímu úřadu doručena. Naopak vyšlo najevo, že byla doručena fyzické osobě. Nic na tom nemění ani možná záměna podacích čísel, protože ani tak nebylo podání finančnímu úřadu doručeno. Od odeslání zásilky do rozhodnutí o zrušení registrace navíc uplynulo téměř devět měsíců. Žalobkyně tak mohla zjistit, zda bylo odvolání plné moci doručeno finančnímu úřadu. Nebyl ani prokázán skutečný obsah zásilky ze dne 1. 2. 2022 (že opravdu obsahovala odvolání plné moci). Pochybnosti stran obsahu zásilky vyvolává i její váha, která neodpovídá jednomu listu A4 (byť mohlo jít o údaj o jině – zaměněné – zásilce). Ve prospěch pochybností o odvolání plné moci hovoří i skutečnost, že žalobkyně podala poslední přiznání k dani z přidané hodnoty za listopad 2022. Rozhodnutí o zrušení registrace tedy vzala na vědomí. Pochybnosti vzbuzuje i postup Mgr. M., který i po tvrzeném odvolání plné moci dalších 10 měsíců přijímal prostřednictvím své datové schránky písemnosti vydané při správě daní žalobkyně. Pokud by považoval ukončení zastoupení za účinné, nedává smysl, aby rok a půl poté opět oznamoval totéž.
12. K žalobkyniným námitkám žalovaný dodal, že odvolání plné moci zásilkou ze dne 1. 2. 2022 nebylo prokázáno; bylo pouze prokázáno, že žalobkyně podala dne 1. 2. 2022 nějakou zásilku adresovanou finančnímu úřadu, která mu však prokazatelně nebyla doručena. Žalobkyni není kladeno k tíži pochybení České pošty, ale nelze jej klást ani k tíži finančního úřadu, který neměl na odesílání žádný vliv. Z oznámení Mgr. M. ze dne 12. 6. 2023 neplyne, že pouze přestal být obhájcem žalobkyně, protože obecně uvádí, že došlo k ukončení zastupování žalobkyně. Podmínky k ustanovení zástupce žalobkyni podle § 26 odst. 1 daňového řádu nebyly naplněny. Daňový řád sice neukládá daňovému subjektu povinnost informovat správce daně o odvolání plné moci, nicméně pokud mu není oznámeno, tak nemá právní účinky. Argumentace, že žalobkyně byla nucena plnou moc vypovědět z důvodů plynoucích z trestního řízení, není ve vztahu k daňovému řízení relevantní. Obě řízení byla vedena odděleně.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

Žaloby

13. Dvěma žalobami podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), se žalobkyně domáhá zrušení rozhodnutí o odvodu, platebního výměru na odvod (resp. prohlášení jeho nicotnosti) a platebního výměru finančního úřadu ze dne 17. 7. 2024, jímž jí bylo uloženo penále za prodlení s odvodem (dále jen „platební výměr na penále“); a dále zrušení rozhodnutí o obnově řízení a jemu předcházejícího rozhodnutí finančního úřadu ze dne 8. 3. 2024 a určení neplatnosti rozhodnutí o zrušení registrace. Řízení o žalobách soud spojil ke společnému projednání usnesením ze dne 10. 4. 2025.

Žaloba proti rozhodnutí o odvodu

14. Žalobkyně zejména namítá, že veškeré procesní úkony orgánů veřejné moci počínaje odstoupením od smlouvy o dotaci a konče zprávou o daňové kontrole jsou zatíženy vadou spočívající v tom, že nebyla zastoupena. Doručování jakýchkoliv písemností žalobkyni je tak od počátku neúčinné. Jediný člen statutárního orgánu a zaměstnanec žalobkyně RNDr. S. C., Ph.D., byl dne 10. 8. 2021 zadržen a 12. 8. 2021 vzat do vazby a propuštěn byl až dne 29. 3. 2023. RNDr. C. udělil dne 10. 9. 2021 generální plnou moc k zastupování žalobkyně Mgr. M. Policejní orgán však žalobkyni v její trestní věci vyzval k odvolání této plné moci, čemuž žalobkyně dne 20. 12. 2021 vyhověla. Přestože žalovanému doložila text odvolání plné moci i podací lístek, žalovaný obojí v rozhodnutí o odvodu zamlčel a vůbec se k těmto důkazům nevyjádřil. Žalobkyně pro trestní věc následně dne 21. 12. 2021 zmocnila ke svému zastupování Z. C. Scan podacího lístku včetně této písemnosti také předložila žalovanému, který však i tyto důkazy ignoroval. Dne 4. 1. 2022 policejní orgán vyzval žalobkyni k odvolání plné moci pro Z. C. Žalobkyně tedy zmocnila ke svému zastupování v trestní věci Mgr. F. Č., který zmocnil Mgr. M. obhájcem žalobkyně v trestní věci. Dne 26. 9. 2022 vypověděl Mgr. F. Č. plnou moc. Následně zmocnila žalobkyně k zastupování v trestní věci D. K., který opět zmocnil Mgr. M. obhájcem žalobkyně. Ten byl následně dne 20. 12. 2022 nahrazen soudem ustanovenou opatrovníkí žalobkyně Mgr. L. K. Z výše uvedeného dle žalobkyně plyne, že od 21. 12. 2021 nebyla pro účely daňového řízení zastoupena, protože generální plná moc byla k tomuto dni odvolána a Mgr. M. později figuroval jako zástupce toliko v trestním řízení. Z tohoto důvodu měl Mgr. M. také přístup do datové schránky žalobkyně, kde vyzvedával její rozsáhlou trestní agendu. Datová schránka však nedokáže omezit oprávněné osoby z pohledu obsahu písemností.
15. Žalobkyně se domnívá, že neměla povinnost informovat finanční úřad o výpovědi plné moci. Přesto nad rámec svých povinností zaslal RNDr. C. dne 1. 2. 2022 z vazby finančnímu úřadu dopis (s podacím lístkem č. X), v němž jej informoval o odvolání generální plné moci. Česká pošta informovala žalovaného o tom, že zásilka s tímto podacím číslem byla doručena dne 3. 2. 2022 A. H. v N. P. Česká pošta ovšem dle žalobkyně archivuje pro případ reklamace jen informace o zásilkách ne starších než 1 rok. Sdělení pošty považuje za nesmyslné, protože dopisnice nadepsaná adresou „Finanční úřad v Kladně“ s příslušným PSČ zasláná doporučeným dopisem nemohla být vydána fyzické osobě v N. P. Žalobkyně proto předložila žalovanému také potvrzení Vězeňské služby o tom, že zásilka byla České poště skutečně předána k odeslání s adresou finančního úřadu v Kladně. RNDr. C. neměl z vazby jinou možnost, než informaci o výpovědi plné moci předat Vězeňské službě doporučeným dopisem, která jej předala k odeslání na adresu finančního úřadu. Nedisponoval připojením k internetu, aby si doručení mohl zkontrolovat, a ani přístupem k datové schránce, aby mohl informaci zaslat elektronicky. V okamžiku předání obálky ve výkonu vazby přešla veškerá odpovědnost na stát, který zajišťuje převzetí obálky a její Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

doručení finančnímu úřadu. Pokud udělala Česká pošta nebo finanční úřad chybu, nelze to žalobkyni přičítat k tíži.

16. Žalovaný dále dle žalobkyně dezinterpretoval sdělení Mgr. M. ze dne 12. 6. 2023 tak, že zastupování bylo ukončeno až ke dni 12. 6. 2023, ačkoliv z vlastního textu sdělení nic takového neplyne. Mgr. M. pouze opakovaně informoval finanční úřad tak, aby mu nadále nezasílal písemnosti (což se dělo, neboť nereagoval na předchozí odvolání plné moci). Finanční úřad měl vzhledem k absenci zastoupení podle § 26 odst. 1 písm. b) daňového řádu povinnost ustanovit žalobkyni zástupce. Měl přezkoumat i doručování poskytovatelem dotace. Jeho podnět se opírá o stejnou procesní vadu. Nebyl proto vůbec důvod zahajovat daňové řízení. Poskytovatel dotace pochybil, jestliže doručoval fikcí žalobkyni jako právnické osobě, která nebyla v řízení zastoupena a byla fakticky neovladatelná. Postup poskytovatele byl v rozporu s čl. VIII smlouvy o dotaci (řešení sporů).
17. Žalobkyně nesouhlasí s tím, že případné procesní vady byly zhojeny, neboť RNDr. C. z vazby odeslal ve dnech 3. 3. 2023 a 29. 3. 2023 odvolání proti platebnímu výměru na odvod. K doručení dokumentů z daňového řízení do vazby RNDr. C. došlo z dobré vůle Mgr. M., který je bez adekvátního pověření vytiskl. To nelze považovat za procesně správnou formu doručení. RNDr. C. neměl ve vazbě přístup k žádné agendě ani ke smlouvě o dotaci. Žalobkynina práva tak nebyla zachována. Žalobkyně dále nesouhlasí s bodem 59 rozhodnutí o odvodu, podle něž se změny v zastupování týkaly trestního řízení a neměly souvislost s daňovým řízením. Generální plná moc podle žalobkyně nemohla být vypovězena jen v části vztahující se k trestnímu řízení.
18. Žalobkyně rovněž zpochybňuje, že poskytovatel dotace řádně odstoupil od smlouvy o dotaci.
19. Předně opakuje, že poskytovatel dotace doručoval písemnosti včetně oznámení o odstoupení fikcí do datové schránky žalobkyně, která nebyla řádně zastoupena z důvodu vazebního stíhání člena jejího statutárního orgánu. Odstoupení proto nemůže být účinné. Poskytovatel dotace měl o nastalé situaci povědomí, protože byl „vedlejší účastníkem“ trestního řízení proti žalobkyni a RNDr. C.
20. Žalobkyně dále namítá, že RNDr. C. nemohl jako jediný člen statutárního orgánu z vazby vypracovat a odeslat poskytovateli dotace roční zprávu dle smlouvy o dotaci. Roční zprávu je navíc zapotřebí vyplnit na elektronickém formuláři a zaslat elektronicky, což z vazby nelze. Z vazby ani RNDr. C. nemohl informovat poskytovatele dotace o nemožnosti plnění smluvních podmínek. Primárně se totiž snažil z vazby dostat. Nebylo jasné, jak dlouho v ní bude držen a ani kdy přesně by již vznikla povinnost poskytovatele dotace informovat. Například dvouměsíční „pobyt“ ve vazbě by jistě nemohl ovlivnit plnění podmínek smlouvy.
21. Žalobkyně se neztotožňuje s tím, že uvedla nepravdivé informace o počtech zaměstnanců v žádosti o poskytnutí dotace. Z přílohy nařízení Komise (EU) č. 651/2014, kterým se v souladu s články 107 a 108 Smlouvy prohlašují určité kategorie podpory za slučitelné s vnitřním trhem (obecné nařízení o blokových výjimkách GBER), plyne, že výkazy počtu zaměstnanců se pro posouzení statusu malého a středního podniku vždy uvádějí za předchozí skončený kalendářní rok. Počet zaměstnanců tak v žádosti schvalované v roce 2020 musela žalobkyně uvést dle stavu ke dni 31. 12. 2019. Odstoupení od smlouvy o dotaci bylo protiprávní, neboť nebyly splněny podmínky dle čl. VII odst. 1, 3 a 4 smlouvy.

Žaloba proti rozhodnutí o obnově řízení

22. Žalobkyně i v této žalobě obdobně popisuje odvolávání a udělování různých plných mocí. Dodává, že RNDr. C. hradil za žalobkyni veškeré náklady spojené s plněním informačních povinností. Po ročním „pobytu“ ve vazbě se již natolik „ekonomicky vyčerpal“, že nemohl hradit náklady na přípravu .xml souborů měsíčních přiznání k dani z přidané hodnoty, což až do 23. 10. 2022 zajišťoval P. H. na základě smlouvy.
23. Shodně jako v žalobě proti rozhodnutí o odvodu žalobkyně především namítá, že jediný člen jejího statutárního orgánu (RNDr. C.) byl vzat do vazby a že nebyla v řízení o zrušení registrace řádně zastoupena, neboť dne 20. 12. 2021 odvolala generální plnou moc pro Mgr. M. Veškeré dokumenty doručované ode dne 21. 12. 2021 se nedostaly do dispoziční sféry žalobkyně ani člena jejího statutárního orgánu a byly doručovány do datové schránky osoby neoprávněné jednat v daňových věcech. Žalobkyně opět namítá, že nad rámec svých povinností zaslala dne 1. 2. 2022 finančnímu úřadu informaci o výpovědi plné moci, což doložila podacím lístkem. Žalobkyni není jasné, jak by měla prokázat, že obsahem zásilky bylo právě odvolání plné moci. Žalobkyně oslovila Městský úřad N. P., který kontaktoval adresátku dopisu, a ta popřela, že by obdržela dopis adresovaný finančnímu úřadu. Finanční úřad tvrdil, že mu dopis nebyl doručen, ale nepředložil žádnou evidenci doručených záilek, která by to prokazovala. Žalobkyně též namítá, že jí měl finanční úřad ustanovit zástupce dle § 26 odst. 1 písm. b) daňového řádu. Nesouhlasí s bodem 5 rozhodnutí o obnově, neboť informaci o odvolání odeslala dne 1. 2. 2022, a nikoliv 21. 12. 2021. Namítá, že Mgr. M. nelze „kárat“ za to, že některé úkony prováděl na základě zmocnění k danému konkrétnímu úkonu, navíc v období od ledna do dubna 2022, nikoliv od října 2022.

Vyjádření žalovaného

24. Žalovaný navrhuje zamítnutí obou žalob a odkazuje na obsah žalobou napadených rozhodnutí.
25. Ve vyjádření k žalobě proti rozhodnutí o odvodu žalovaný zdůrazňuje, že žalobkyně nereaguje na odůvodnění tohoto rozhodnutí, v němž žalovaný uvedl, že ke změně zastupující osoby docházelo v souvislosti s trestním řízením, nikoliv v souvislosti s řízením daňovým. U finančního úřadu nebyla uplatněna výpověď plné moci, a ten tak správně doručoval písemnosti tehdejšímu zástupci žalobkyně Mgr. M. Dle žalovaného je navíc podstatné, zda i přes tuto případnou vadu mohlo dojít k účinnému doručení platebního výměru na odvod. Žalobkyně sice tvrdí, že se s platebním výměrem na odvod, resp. zprávou o daňové kontrole neseznámila, ale již z chronologie celého řízení je zřejmé, že toto tvrzení je účelové. Odvolání žalobkyně proti platebnímu výměru na odvod totiž bylo finančnímu úřadu doručeno dne 3. 3. 2023 (a doplněno dne 29. 3. 2023), z čehož je zřejmé, že nejpozději v okamžiku podání odvolání se seznámila s platebním výměrem na odvod. V odvolání žalobkyně odkazovala na konkrétní části zprávy o daňové kontrole. Žalobkyně ani nebyla připravena o dvouinstanční řízení. Odvolání podala včas a v rámci odvolacího řízení jí dal žalovaný možnost se vyjádřit k celé problematice podle § 115 daňového řádu. Nebylo ani namístě žalobkyni ustanovit zástupce dle § 26 odst. 1 písm. b) daňového řádu, neboť toto ustanovení míří zejména na situace, kdy dojde k zániku funkce statutárního orgánu právnické osoby bez náhrady a nemá-li právnická osoba zmocněnce, prokuristu ani zaměstnance, který by byl pověřen jednat jejím jménem. O takovou situaci se nejednalo, protože žalobkyniným zástupcem v daňovém řízení byl Mgr. M.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

26. Žalovaný dále uvádí, že neprokázání statusu malého a středního podniku (předložení nepravdivých informací o počtu zaměstnanců) bylo jen jedním z důvodů, pro které poskytovatel dotace odstoupil o smlouvy o dotaci. Žalobkyně byla také dle smlouvy povinna předložit poskytovateli dotace roční zprávu o realizaci a výsledcích projektu za každý kalendářní rok vypracovanou nejpozději do 15. 1. následujícího roku doplněnou nejméně jedním oponentním posudkem nezávislého oponenta. Poskytovatel dotace však roční zprávu za rok 2021 ani po opakovaných výzvách neobdržel. Mgr. M. poté informoval poskytovatele dotace o tom, že hlavní řešitel projektu (a statutární orgán žalobkyně) byl dne 12. 8. 2021 vzat do vazby, a není tak schopen roční zprávu za rok 2021 dodat. Žalobkyně měla rovněž dle smlouvy o dotaci povinnost informovat poskytovatele dotace o případné neschopnosti plnit stanovené podmínky nejpozději do sedmi dnů ode dne, kdy se o takové skutečnosti dozvěděla. To neučinila, čímž porušila čl. V odst. 13 a 24 smlouvy.
27. Podle § 9 odst. 3 zákona o podpoře se odstoupení od smlouvy řídí občanským zákoníkem. Odstoupení od smlouvy bylo tehdejšímu zástupci žalobkyně doručeno dne 2. 9. 2022 a poskytovatel dotace v něm v souladu s čl. VII. odst. 5 smlouvy o dotaci požadoval vrátit poskytnuté peněžní prostředky v termínu 30 dní ode dne doručení. Odstoupením od smlouvy došlo podle § 2004 občanského zákoníku ke zrušení závazku od počátku, proto již nemohl finanční úřad konstatovat porušení rozpočtové kázně z důvodu porušení podmínek smlouvy. Nevrácení poskytnutých prostředků však naplnilo skutkovou podstatu zadržení peněžních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu podle § 3 písm. f) rozpočtových pravidel, čímž došlo k porušení rozpočtové kázně podle § 44 odst. 1 písm. b) rozpočtových pravidel.
28. Žalovaný opakuje, že není orgánem, který by byl oprávněn posuzovat skutečnosti vedoucí poskytovatele dotace k odstoupení od smlouvy o dotaci, a odkazuje opět na její čl. VIII. odst. 1, dle něž je k řešení sporů mezi žalobkyní a poskytovatelem dotace vyplývajících ze smlouvy oprávněn místně příslušný soud. Přesto zdůrazňuje, že důvody, které poskytovatele dotace vedly k odstoupení od smlouvy, jsou relevantní a korespondují s podmínkami smlouvy. Nebyl ani žádný prostor pro úvahy o snížení výše odvodu – vráceny musí být všechny prostředky, které byly žalobkyni vyplaceny na základě zrušené smlouvy o dotaci. Jen takový odvod je přiměřený míře závažnosti pochybení (tj. zadržení prostředků) a okolnostem případu. Žalovaný má za to, že platební výměr na odvod netrpí vadami zakládajícími jeho nicotnost.
29. Ve vyjádření k žalobě proti rozhodnutí o obnově žalovaný nad rámec shora uvedeného doplňuje, že ani nebylo prokázáno, co bylo skutečným obsahem zásilky odeslané dne 1. 2. 2022. I když vztah zastoupení zanikne na základě soukromého práva dle ustanovení občanského zákoníku, neznamená to, že plná moc uplatněná u správce daně ztrácí účinnost. Dle § 444 odst. 2 občanského zákoníku je zánik plné moci ve vztahu ke správním orgánům účinný až v okamžiku, kdy je jim taková skutečnost oznámena. K tomu v nynější věci došlo až přípisem Mgr. M. ze dne 12. 6. 2023. K tvrzení žalobkyně o tom, že dne 1. 2. 2022 prokazatelně odeslala odvolání plné moci finančnímu úřadu, žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 29. 3. 2019, č. j. 43 A 31/2018 – 48, dle něž jde případná ztráta zásilky k tíži odesílatele.

Repliky

30. V replice ve věci žaloby proti rozhodnutí o odvodu žalobkyně uvádí, že žalovaný se ani ve svém vyjádření jejími námitkami stran zastupování dostatečně nezabýval a nevypořádal

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

se s předloženými důkazy ohledně toho, že neuváděla nepravdivé informace o zaměstnancích. Stát vytvořil takové podmínky, že projekt nemohla realizovat, ač chtěla. Daňové orgány měly přezkoumat důvodnost odstoupení poskytovatele dotace od smlouvy o dotaci (zejména tento důvod).

31. Dále žalobkyně opakuje svá tvrzení ohledně vývoje zastupování a neúčinnosti doručování. Doplnuje, že odvolání generální plné moci pro Mgr. M. pokládá za objektivně prokázané na základě dvou postupných výzev policejního orgánu k odvolání plné moci nejprve pro tohoto zástupce, a posléze pro Z. C. (tedy pro jinou zástupkyni). Generální plná moc byla pro všechna řízení, a nikoliv jen pro trestní. Česká pošta dle poštovních podmínek archivuje jen informace o zásilkách ne starších než rok. Žalovanému tak mohla poskytnout jen neúplné a zjevně zmatečné informace. Dle § 40 odst. 1 vyhlášky č. 109/1994 Sb., kterou se vydává řád výkonu vazby, může obviněný odesílat korespondenci jen písemnou formou prostřednictvím držitele poštovní licence. Předáním dopisnice Vězeňské službě se doporučený dopis stal doručeným, neboť veškerá odpovědnost za doručení přešla na stát.
32. Žalobkyně dodává, že v žalobě netvrdila, že se neseznámila s obsahem zprávy o daňové kontrole a s platebním výměrem na odvod. Poukazovala na to, že dokumenty z daňového řízení předal RNDr. C. na vazebním zasedání dne 23. 2. 2023 jeho obhájce Mgr. M. o své vůli („*bona fide*“), který je vytiskl z datové schránky, protože na ně nebyl za žalobkyni sám oprávněn reagovat. To nelze považovat za řádné doručení, které by zachovalo procesní práva žalobkyně. Správní orgány musí disponovat informací o doručení, což však nenastalo. Písemnosti byly doručovány domnělému zástupci žalobkyně, který ji však od 21. 12. 2021 nezastupoval, a zjevně do datové schránky žalobkyně, která však byla neovladatelná. Dokladem o doručení nemohou být doručenký z datové schránky Mgr. M. ani žalobkyně a do vazby finanční úřad RNDr. C. nedoručoval. Žalovaný svými závěry převrací judikaturu NSS o odstranění přehnaného formalismu při doručování a nahrazuje ji opačným extrémem, podle něhož nejsou zapotřebí žádné náležitosti doručení a stačí počkat, zda se písemnost náhodou nějak dostane do dispoziční sféry žalobkyně. Dle rozhodnutí o odvodu Mgr. M. informoval poskytovatele dotace o vzetí RNDr. C. do vazby. O výkonu vazby tak byl finanční úřad informován třemi způsoby – ze spisu předloženého poskytovatelem dotace, z doporučeného dopisu ze dne 1. 2. 2022 a z odvolání ze dne 3. 3. 2023.
33. Žalobkyně opakuje, že dne 12. 8. 2021 byl její jediný statutární zástupce vzat do vazby. On i žalobkyně byli proti své vůli učiněni nemajetnými. Stát na to byl povinen adekvátně reagovat, pokud od žalobkyně požadoval součinnost v jiných než trestních věcech. Podmínky výkonu vazby brání poskytnutí součinnosti. Statutární orgán nemá přístup k nástrojům elektronické komunikace ani k základní agendě právnické osoby, aby mohl uplatňovat její práva a jednat s péčí řádného hospodáře. Jedna složka státu tak činila vše, aby jediného statutárního zástupce omezila v kontaktu s vnějším světem a připravila jej i žalobkyni o veškeré ekonomické zdroje, zatímco jiná zasílá žalobkyni výzvy, jako by se nic nestalo. Poskytovatel dotace je jako poškozený účastníkem trestního řízení vedeného s žalobkyní, je informován o jeho průběhu, a tedy i o neschopnosti plnit podmínky smlouvy, pokud žalobkyni byl zajištěn veškerý majetek. Tento důvod odstoupení od smlouvy o dotaci je přehnaně formalistický, protože poskytovatel dotace o neschopnosti žalobkyně plnit podmínky smlouvy implicitně věděl. Aktivně činil kroky, aby se žalobkyně do takové situace proti své vůli dostala. Nemusel tedy být informován žalobkyní. Podle žalobkyně existuje „*hluboký systémový problém státu*“, který nemá vytvořený žádný mechanismus, jak

předcházet situacím, do které se dostala žalobkyně. Žalobkyně neměla prostředky, aby zajistila činnosti, které po ní stát vyžadoval.

34. Žalobkyně má za to, že si žalovaný ve vyjádření k žalobě odporuje, neboť uvádí, že není oprávněn posuzovat skutečnosti vedoucí poskytovatele dotace k odstoupení od smlouvy o dotaci, ale současně posléze kontroloval věcné splnění podmínek pro odvod (správnost postupu poskytovatele dotace). Podle žalobkyně může porušení rozpočtové kázně konstatovat jen správce daně, a je tedy povinen přezkoumat i všechny aspekty řízení, které předcházelo podnětu, neboť se jedná o řízení o správě daní a „*porušitel*“ má postavení daňového subjektu. Pokud má správce daně správně stanovit odvod, musí přezkoumat všechny aspekty vedoucí poskytovatele dotace k podání podnětu. Neobstojí ani odkaz na čl. VIII. odst. 1 smlouvy o dotaci, neboť řízení o správě daní bylo konáno z úřední povinnosti. Žalobkyně v případě sporu s poskytovatelem dotace nemohla vyvolat řízení u správce daně s cílem dosáhnout urovnání sporu. Tento článek se týká jen sporů mezi žalobkyní a poskytovatelem dotace, nikoliv mezi žalobkyní a správcem daně.
35. Žalobkyně dále opakuje, že důvod odstoupení od smlouvy spočívající v uvedení nepravdivých údajů o zaměstnancích je lichý. Nebyl naplněn ani důvod nedodání roční zprávy za rok 2021, neboť jde k tíži státu, pokud žalobkyni fakticky zamezil v tom ji vytvořit a zaslat. Nebyl splněn ani důvod pro neinformování poskytovatele dotace o nemožnosti plnit smluvní podmínky, protože poskytovatel dotace již z trestního řízení o nastalé situaci implicitně věděl dříve, než uplynula sedmidenní lhůta.
36. V replice ve věci žaloby proti rozhodnutí o obnově řízení žalobkyně nad rámec dosavadní argumentace doplňuje, že nesouhlasí s názorem žalovaného o potřebě informovat správce daně o zániku zmocnění na základě ustanovení občanského zákoníku. Podle ní je vůči daňovému řádu subsidiárním předpisem zákon č. 500/2004 Sb., správní řád. Dle § 33 správního řádu následná plná moc ruší plnou moc předchozí. Z tohoto ustanovení však nevyplývá žádná informační povinnost vůči správnímu orgánu. Odkaz na rozsudek soudu č. j. 43 A 31/2018 – 48 žalobkyně nepokládá za přílehlavý. Soud zde upozornil na možnost využití institutu prominutí zmeškání úkonu, který tehdejší odesílatel nevyužil. Žalobkyně ale uplatnila návrh na obnovu řízení a žádost o navrácení v předchozí stav dne 8. 2. 2024. Obě podání finanční úřad zamítl. Soud také poukázal na rozdíly oproti nálezu Ústavního soudu ze dne 26. 7. 2018, sp. zn. IV. ÚS 1001/18 (v němž byla ztráta zásilky kladena k tíži adresáta), které ale v nynější věci nejsou dány. Zásilku odeslala Vězeňská služba a odesílatel RNDr. C. ani neměl možnost ověřit, zda byl dopis doručen či nikoliv. To mohl až po propuštění z vazby dne 29. 3. 2023, kdy ale nebyly on-line k dispozici informace o sledování zásilky. Žalobkyně se domnívá, že zásilka byla s velkou pravděpodobností doručena finančnímu úřadu, jen (vinou České pošty) pod jiným podacím číslem. Pokud však byla zásilka ztracena, stalo se tak pochybením žalovaného. Žalovaný stále odmítá předložit evidenci dodaných zásilek.

Další vyjádření účastníků

37. V duplice a triplice ve věci rozhodnutí o odvodu účastníci do značné míry opakují dosavadní argumentaci. Ve vyjádření ze dne 20. 1. 2025 (ve věci rozhodnutí o odvodu), resp. ze dne 8. 4. 2025 (ve věci rozhodnutí o obnově) žalovaný dodává, že správní řád nelze subsidiárně použít při správě daní. Otázku, kdy je výpověď plné moci účinná vůči správci daně, je třeba vyřešit analogií k § 444 odst. 2 občanského zákoníku, resp. § 28 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“), což plyne i z judikatury NSS.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

38. Soud žalovaného též vyzval k tomu, aby doplnil správní spis (je-li neúplný), popř. označil důkazy k prokázání tvrzení, že finanční úřad nedohledal zásilku odeslanou žalobkyní (resp. RNDr. C.) dne 1. 2. 2022 z Vazební věznice Praha-Ruzyně. Žalovaný k této výzvě sdělil, že dle sdělení České pošty byla zásilka s žalobkyní uváděným podacím číslem doručena A. H. v N. P. Z toho je zřejmé, že se nedostala do dispozice finančního úřadu. Dále předložil sestavu z elektronického systému spisové služby (ADIS EPI), konkrétně výpis z evidence běžných došlých písemností týkajících se žalobkyně a otisk obrazovky zachycující výpis došlých písemností týkajících se RNDr. C. (jenž byl v podacím lístku uveden jako odesílatel). Sestava dle žalovaného obsahuje veškeré písemnosti týkající se žalobkyně, které byly doručeny finančnímu úřadu mimo datovou schránku od 1. 1. 2022, a je z ní zřejmé, že neobsahuje žádné odvolání plné moci ani jiné podání časově korespondující s datem 1. 2. 2022 (kdy měla být zásilka odeslána). Výpis týkající se RNDr. C. pak neobsahuje žádný záznam. Žalovaný dále poukázal na to, že i v období po 1. 2. 2022 Mgr. M. přijímal do své datové schránky písemnosti vydané při správě daní žalobkyně, aniž by sdělil jakékoliv informace o zániku zmocnění. Dne 9. 11. 2022 s ním finanční úřad hovořil ve věci zahájení daňové kontroly na dani z přidané hodnoty a ani při tom jej Mgr. M. o ukončení zastupování neinformoval, naopak souhlasil s korespondenčním zahájením daňové kontroly. I samotné oznámení o zahájení doručil finanční úřad Mgr. M. a reakce na ně byla doručena od RNDr. C., aniž by rozporoval zastupování žalobkyně v daňovém řízení. Nedává ani smysl, aby přibližně rok a půl po tvrzeném odvolání plné moci Mgr. M. znovu finančnímu úřadu sděloval tuto skutečnost (bez jakýchkoliv doplňujících informací stran dřívějšího ukončení zastoupení).

Jednání

39. Během jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích.
40. Žalobkyně zdůraznila, že podstatná je otázka, zda došlo k vypovězení plné moci udělené žalobkyní Mgr. M. a zda o tom byla povinna finanční úřad zpravit. Žalobkyně pokládá za nepřiléhavý žalovaným citovaný rozsudek NSS ze dne 23. 10. 2014, č. j. 9 Afs 38/2014 – 59, č. 3153/2015 Sb. NSS. V této věci bylo řízení zahájeno „*daňovým zástupcem*“ jménem daňového subjektu a v jeho průběhu byla plná moc vypovězena. Žalobkynina situace byla zcela odlišná. K vypovězení plné moci nedošlo v průběhu řízení. Finanční úřad si ulehčil práci tím, že přijal generální plnou moc z jiného řízení. Správci daně došla generální plná moc v řízení o uložení pokuty za nepodání kontrolního hlášení. Správce daně z toho „*vydedukoval*“, že plná moc je univerzální pro všechna budoucí řízení o správě daní, což je v nepořádku. Rozsudky NSS vycházely z předpokladu, že plná moc se týká jednoho daného řízení. Analogické použití o. s. ř. dovozené NSS je v tomto případě nemožné právě z důvodu, že plná moc byla předložena v jiném řízení než v projednávaných věcech. Citovaný rozsudek NSS pokládá žalobkyně za protiústavní, neboť ukládá daňovému subjektu povinnosti, které zákon nestanoví, a finančnímu úřadu dává právo „*podmiňovat platnost procesních úkonů mimo platnost zákona*“. Správce daně zahajoval mnoho řízení a před zahájením každého z nich měl dle § 24 a § 26 odst. 1 písm. b) a e) daňového řádu ověřit, zda je žalobkyně adekvátně zastoupena, resp. zda plná moc stále trvá. Statutární orgán žalobkyně byl ve vazbě, takže jejím jménem nemohl jednat. Správce daně o tom od počátku věděl, neboť jej o tom ve věci pokuty za kontrolní hlášení informoval Mgr. M. Žalobkyně, resp. RNDr. C. mohl předpokládat, že pokud předá dozorcí ve vazební věznici doporučený dopis s podacím lístkem, který se mu další den vrátí oráztokovaný, tak je automaticky doručen správci daně. Nemohl zvolit jiný způsob doručování ani je nějak ovlivnit a doručení z vazby

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

ověřit. Všem právníkům osobám, které RNDr. C. ovládal, byl zajištěn majetek. Stát žalobkyni odstříhl od ekonomických prostředků a donutil ji odvolat plnou moc pro Mgr. M. RNDr. C. namísto něj ustanovil zmocněncem žalobkyně svou matku Z. C., ovšem již jen pro trestní řízení. Žalobkyně tak nebyla zastoupená pro jakékoliv civilní řízení. Kontakt s organizačními složkami státu dle názoru žalobkyně začínal již v okénku dveří cely vazební věznice, neboť omezení plynoucí z výkonu vazby jsou extrémní. Nelze ani namítat, že by RNDr. C. mohl požádat někoho zvenčí, aby doručení ověřil. Odesílal tolik podání, že náklady na to by byly extrémní. Jednalo se o desítky, možná dvě stě dopisů. Pokud stát RNDr. C. umístí do vazby, musí nést náklady z toho plynoucí. RNDr. C. byl jediným statutárním zástupcem čtyř nebo pěti právnických osob, stát jej připravil o všechny ekonomické zdroje a současně po něm vyžadoval plnění informačních a jiných zákonných povinností. Žalobkyně má stále za to, že nebyla povinna informovat finanční úřad o vypovězení plné moci, přesto to RNDr. C. učinil doporučeným dopisem, což je nejvyšší možnost, kterou výkon vazby dovoluje. Nemohl si zajistit kurýra, neboť poštovní licenci má jen Česká pošta. Následně se dozvěděl, že dopis nebyl doručen. Není možné, že byl doručen fyzické osobě v N. P. Buď se dopis ztratil, nebo má daňová správa nepořádek v došlé poště, protože dnes se již komunikuje výhradně elektronicky. Výpověď plné moci může potvrdit Mgr. M. a plyne i z vyjádření Policie České republiky.

41. Žalovaný dodal, že námitka, že plná moc udělená žalobkyní Mgr. M. neměla být generální, je nová a byla uplatněna opožděně. Princip generální plné moci spočívá v tom, že je u správce daně uplatněna pro všechna řízení.
42. Soud při jednání na návrh žalovaného provedl důkaz e-mailovou komunikací ze dne 26. 3. 2025 včetně přílohy (sestava ADIS EPI zachycující evidenci běžných došlých písemností týkajících se žalobkyně) a e-mailovou komunikací ze dne 27. 3. 2025 včetně přílohy (otisk obrazovky ADIS EPI zachycující došlé písemnosti týkající se RNDr. C.). Relevantní skutková zjištění jsou uvedena níže v bodě 64. Soud naopak neprovedl důkazy navržené žalobkyní v žalobě, neboť se jedná o listiny, které jsou založeny ve správním spise, jímž se zásadně nedokazuje. Výjimkou jsou smlouva mezi P. H. a RNDr. C. a reakce Mgr. M. na výzvu k odvolání plné moci, které soud neprovedl k důkazu, protože byly navrženy k prokázání skutečností, jež jsou pro posouzení věci nepodstatné (viz body 57 a 74 níže); a osvědčení o registraci žalobkyně k dani z přidané hodnoty, které soud neprováděl z důvodu, že tato skutečnost (že žalobkyně byla registrována a od kdy) nebyla mezi účastníky sporná, a navíc je spolehlivě prokázána obsahem správního spisu (konkrétně výpisem z ADIS). Součástí správního spisu byly také některé důkazy navržené žalovaným (e-mailová komunikace ze dne 25. a 26. 3. 2024). Zbývající důkazy navržené žalovaným soud neprováděl, neboť se týkaly skutečností, které nebyly pro posouzení věci podstatné (úřední záznam o telefonátu finančního úřadu s Mgr. M., oznámení o zahájení daňové kontroly ze dne 22. 11. 2022 včetně doručenky, reakce ze dne 21. 12. 2022 a stanovisko finančního úřadu ze dne 24. 5. 2024 – vše bylo navrženo k tomu, že Mgr. M. přijímal písemnosti od finančního úřadu určené žalobkyni, resp. s ním i ve věcech žalobkyně komunikoval a nesdělil nic o tom, že by žalobkyni nezastupoval; podstatná pro věc samu je nicméně pouze skutečnost, zda bylo tvrzené odvolání plné moci doručeno finančnímu úřadu, a nikoliv, zda měl o ukončení zastoupení povědomí Mgr. M.).

Posouzení věci

43. Soud ověřil, že žaloby byly podány osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků, jsou včasné a splňují všechny formální požadavky na ně kladené. Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

Poté přezkoumal napadená rozhodnutí, jakož i řízení, které jejich vydání předcházela, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Zastoupení žalobkyně a doručování v daňovém řízení

44. Jádrem žalobní argumentace, která je společná oběma spojeným věcem, je názor žalobkyně, že finanční úřad nesprávně doručoval veškeré písemnosti Mgr. M., ač žalobkyně v prosinci 2021 odvolala generální plnou moc, která jej opravňovala k jejímu zastupování i při správě daní. Žalobkyně se domnívá, že to nebyla povinna finančnímu úřadu oznámit. I tak mu ale odvolání plné moci dne 1. 2. 2022 odeslala. Jelikož při správě daní nebyla zastoupena a jediný člen jejího statutárního orgánu byl ve vazbě, má žalobkyně současně za to, že jí měl být ustanoven zástupce dle § 26 daňového řádu.
45. Podle § 24 odst. 2 daňového řádu je jménem právnické osoby oprávněn při správě daní jednat její statutární orgán, nebo ten, kdo prokáže, že je oprávněn jejím jménem podle jiného právního předpisu jednat.
46. Podle § 27 odst. 1 daňového řádu si může osoba zúčastněná na správě daní zvolit zmocněnce, s výjimkou případů, kdy má při správě daní něco osobně vykonat. Podle odst. 2 je plná moc vůči správci daně účinná od okamžiku jejího uplatnění u tohoto správce daně.
47. Podle § 41 odst. 1 daňového řádu má-li osoba, které je písemnost doručována, zástupce, doručují se písemnosti pouze tomuto zástupci, a to v rozsahu jeho oprávnění k zastupování.
48. Podle § 73 odst. 1 daňového řádu se podání se činí příslušného správce daně. Podání je učiněno dnem, kdy tomuto správci daně došlo.
49. Soud ze správních spisů ověřil, že je v obou založena generální plná moc, kterou udělila žalobkyně (jednající RNDr. C.) dne 10. 9. 2021 advokátovi Mgr. J. M. Žalobkyně jej zmocnila k tomu, aby ji zastupoval ve všech věcech mj. i výslovně k zastupování žalobkyně ve „*všech správněprávních*“ věcech (včetně přijímání veškerých písemností). Do spisu ve věci řízení o registraci k DPH byla plná moc doručena z datové schránky Mgr. M. dne 23. 10. 2021; do spisu ve věci řízení o odvodu byla zařazena úředním záznamem ze dne 9. 6. 2022.
50. Lze tak konstatovat, že žalobkyně si pro daňová řízení u finančního úřadu v souladu s § 27 odst. 1 daňového řádu zvolila jako zmocněnce Mgr. M., jemuž byl od té doby finanční úřad povinen doručovat písemnosti v souladu s § 41 odst. 1 daňového řádu. Pokud žalobkyně na jednání vnesla novou námitku, že plná moc byla udělena jen v řízení ve věci pokuty za nepodání kontrolního hlášení a nebylo možné z ní automaticky vycházet i v jiných řízeních, jedná se opožděně uplatněný nový žalobní bod, k němuž nelze přihlížet (§ 71 odst. 2 věta třetí ve spojení s § 72 odst. 1 s. ř. s.). Žádné takové skutkové tvrzení žalobkyně v žalobě ani později v rámci žalobní lhůty neuplatnila. Nad rámec lze říci, že by ani nebyl důvodný. Zprv se žalobkyně mylí již v tom, že generální plná moc nebyla předložena v žádném z nyní projednávaných řízení. Ve skutečnosti z obsahu správního spisu ve věci řízení o registraci k DPH plyne, že byla finančnímu úřadu doručena z datové schránky Mgr. M. Pouze ve věci řízení o odvodu ji finanční úřad převzal právě ze spisu ve věci registrace. Především ale z obsahu plné moci jasně plyne, že byla udělena pro *všechny* věci, včetně (výslovně) *všech* věcí „*správněprávních*“, jimiž lze chápat i správu daní. Jednalo se tedy skutečně o *generální* plnou moc v pravém slova smyslu, jejíž udělení § 28 odst. 1 daňového řádu připouští. Taková plná moc opravňuje zástupce jednat za zastoupeného

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

ve všech řízeních před správcem daně (viz body 14 až 16 rozsudku NSS ze dne 23. 4. 2025, č. j. 4 Afs 228/2024 – 35), u nějž byla uplatněna, od tohoto okamžiku (§ 27 odst. 2 daňového řádu). Žalobkyně generální plnou moc uplatnila u finančního úřadu, tudíž byla účinná pro všechna řízení (ve všech věcech), která vedl tento správce daně – včetně řízení o odvodu. Názor žalobkyně, že by si měl správce daně před zahájením každého řízení znova ověřovat, zda je plná moc (stále) platná i pro toto řízení, nemá žádnou oporu v zákoně. Jestliže daňový subjekt udělil plnou moc pro všechna řízení, je naopak povinností správce daně od počátku automaticky jednat s jeho zástupcem (tedy musí si pouze ověřit, že u něj byla dříve uplatněna plná moc zahrnující i dané řízení a v mezidobí daňový subjekt či jeho zástupce neoznámili její odvolání či výpověď).

51. Žalobkyně předně namítá, že vůbec neměla povinnost oznámit finančnímu úřadu odvolání plné moci udělené Mgr. M.
52. Žalobkyni lze v obecné rovině přisvědčit v tom, že daňový řád výslovně neukládá osobě zúčastněné na správě daní povinnost oznámit správci daně ukončení zastoupení. Z judikatury NSS nicméně plyne, že při absenci konkrétní právní úpravy v daňovém řádu je zapotřebí analogicky aplikovat § 28 odst. 2 o. s. ř., podle něhož jsou odvolání plné moci účastníkem nebo její výpověď zástupcem vůči soudu účinné, jakmile mu byly účastníkem nebo zástupcem oznámeny. Odvolání plné moci je proto i vůči správci daně účinné, jakmile mu bylo účastníkem řízení nebo jeho zástupcem oznámeno (srov. rozsudek ze dne 23. 10. 2014, č. j. 9 Afs 38/2014 – 59, č. 3153/2015 Sb. NSS). Žalovaný ostatně správně argumentuje, že je v zájmu samotné žalobkyně (i jejího zástupce), aby správce daně o případném zániku zmocnění informovala, a tím předešla situaci, kdy se správce daně bude i nadále obracet na (bývalého) zástupce (obdobně viz bod 26 cit. rozsudku NSS). Soud tento rozsudek NSS na rozdíl od žalobkyně nepokládá za nepřiléhavý pro projednávanou věc. NSS své závěry formuloval obecně, aniž by bylo jakkoliv podstatné, zda se jednalo o plnou moc udělenou pro jedno konkrétní řízení či (generální) plnou moc pro všechna řízení. Z rozsudku ostatně ani jednoznačně neplyne, zda tomu bylo tak či onak – právě protože to pro jeho nosné důvody nebylo vůbec podstatné. Není pak ani pravda, že řízení bylo zahájeno „*daňovým zástupcem*“ (žalobkyně patrně mínila daňovou poradkyni). Řízení zahájil správce daně z moci úřední (stejně jako v projednávaných věcech), neboť zahájil daňovou kontrolu (viz bod 22 cit. rozsudku NSS). I kdyby to tak ale bylo, nemělo by to žádný význam. NSS závěry tohoto rozsudku konstantně následuje bez ohledu na žalobkyní zdůrazňované okolnosti (viz např. rozsudky ze dne 30. 8. 2018, č. j. 2 Afs 128/2017 – 31, ze dne 25. 1. 2018, č. j. 4 Afs 244/2017 – 33, ze dne 29. 8. 2017, č. j. 9 As 192/2016 – 31, ze dne 13. 11. 2014, č. j. 9 Afs 77/2013 – 67). Jde o obecné a logické pravidlo, které je analogií § 27 odst. 2 daňového řádu, dle nějž je plná moc vůči správci daně účinná až od okamžiku uplatnění (viz bod 24 rozsudku NSS ze dne 16. 8. 2022, č. j. 9 Afs 409/2018 – 73).
53. Žalobkynina argumentace tím, že není povinna činit něco, co jí zákon neukládá, je nepřijatelná. Žalobkyně samozřejmě není povinna správce daně o zániku plné moci informovat, nicméně pokud tak neučiní, musí nést odpovídající procesní následky. NSS ve výše citovaném rozsudku navíc detailně odůvodnil, proč je v tomto případně přípustná analogie zákona a proč je vždy ve prospěch účastníka (viz body 25 a 26). Soud tedy na závěrech tohoto rozsudku neshledává nic protiústavního. Žalobkyně se mylí i v tom, že správní řád je subsidiárním předpisem k daňovému řádu. Daňový řád jakékoliv použití správního řádu při správě daní výslovně zapovídá (viz § 262 daňového řádu). Nadto ani správní řád otázku účinnosti odvolání plné moci vůči správnímu orgánu výslovně neřeší (jak

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

ostatně sama žalobkyně uvádí), a proto se i v jeho případě uplatní analogická aplikace § 28 odst. 2 o. s. ř. (viz rozsudek NSS ze dne 22. 2. 2012, č. j. 8 As 94/2011 – 80).

54. Žalobkynina námitka, že v daňovém řízení nebyla zastoupena již od samotného odvolání plné moci vůči Mgr. M., je proto lichá. Rozhodující je, zda a popř. kdy tuto skutečnost ona nebo Mgr. M. jako její zástupce finančnímu úřadu oznámili. Teprve od tohoto okamžiku žalobkyně nebyla zastoupená a finanční úřad neměl doručovat písemnosti Mgr. M.
55. Žalobkyně tvrdí, že již dne 1. 2. 2022 zaslala finančnímu úřadu dopis, který obsahoval informaci o odvolání plné moci. Má za to, že byl (i s ohledem na danou situaci, kdy byl její statutární zástupce omezen na svobodě výkonem vazby) doručen již v okamžiku předání Vězeňské službě. Naproti tomu žalovaný odvíjí ukončení zastoupení žalobkyně Mgr. M. až od dne 12. 6. 2023, kdy od něj finanční úřad obdržel podání ze dne 12. 6. 2023 nazvané jako „Oznámení o ukončení právního zastoupení“, v němž Mgr. M. uvedl, že došlo k ukončení právního zastoupení žalobkyně. V této souvislosti soud podotýká, že není podstatné, zda z obsahu tohoto podání mohlo vyplývat, že zastoupení žalobkyně bylo ukončeno již dříve. Opět je třeba zdůraznit, že i kdyby tomu tak bylo (tj. i kdyby se v tomto podání uvádělo, že Mgr. M. již žalobkyni nezastupuje od prosince 2021), bylo by to bezpředmětné, neboť účinné by vůči daňovým orgánům bylo až od 12. 6. 2023, tj. od okamžiku doručení finančnímu úřadu. Jen nad rámec lze ale poznamenat, nic takového ani nelze z uvedeného podání dovodit. Mgr. M. v něm toliko bez dalšího sdělil, že žalobkyni „již“ v žádné záležitosti nezastupuje a veškeré písemnosti má finanční úřad směřovat k rukám „nyní již bývalých“ klientů. Text oznámení ze dne 12. 6. 2023 tak neobsahuje žádné výslovné sdělení ohledně toho, kdy zastoupení zaniklo. Naopak spíše naznačuje, že i sám advokát pokládal zastoupení za ukončené až „nyní“, tj. v okamžiku sepsání, resp. doručení tohoto podání, od kdy „již“ žalobkyni nezastupoval.
56. Lze dále konstatovat, že žalovaný ve věci rozhodnutí o odvodu ani neignoroval žalobkyní předložené důkazy a řádně se s nimi vypořádal. Podací lístky a odvolání plné moci zmínil v bodě 16 rozhodnutí o odvodu a v bodech 61 až 65 se jimi a související argumentací žalobkyně detailně zabýval. Stejně tak se zabýval i tvrzeným zmocněním Z. C. k zastupování žalobkyně v trestním řízení – v bodě 56 rozhodnutí o odvodu žalovaný jasně uvedl, že změny zastupování v trestním řízení nemají vliv na zastoupení žalobkyně v řízení daňovém. S tím se soud ztotožňuje. Tvrzení žalobkyně o tom, kým a od kdy do kdy byla zastoupena v trestním řízení, jsou irelevantní. Podstatné je, do kdy žalobkyni Mgr. M. zastupoval v řízení před finančním úřadem a žalovaným. Jak již bylo výše uvedeno, z tohoto hlediska je rozhodující, kdy žalobkyně nebo Mgr. M. jako její zástupce daňovým orgánům oznámili, že žalobkyně plnou moc pro Mgr. M. odvolala. Pokud tedy žalobkyně v dalších vyjádřeních z návaznosti odvolávání a udělování plných mocí v trestním řízení dovozuje, že nutně musela odvolat (generální) plnou moc pro Mgr. M., je to samo o sobě bezpředmětné. Důležité je jen to, kdy to ona nebo Mgr. M. daňovým orgánům oznámili.
57. Ze stejných důvodů je irelevantní, proč musela žalobkyně plnou moc v trestním řízení odvolat. Pokud tím naznačuje, že ji stát „donutil“ generální plnou moc odvolat, čímž proti své vůli přišla i o zástupce v daňovém řízení, není to přílehlavé. Jakkoliv byla plná moc formulována jako „generální“ a udělena pro všechna možná řízení před různými orgány včetně řízení „správněprávních“, neznamená to, že ji nelze odvolat jen v jednom z těchto řízení. Takový procesní úkon vůči orgánům činným v trestním řízení nutně nepředpokládá ukončení *hmotněprávního* soukromoprávního ujednání o zastoupení mezi žalobkyní a Mgr. M. Jinými slovy žalobkyně směřuje odvolání plné moci jako procesní úkon v trestním řízení Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

a odvolání zmocnění ve smyslu § 448 odst. 1 občanského zákoníku jako hmotněprávní důvod zániku zastoupení. První uvedené nemusí mít za následek druhé – je čistě na zmocniteli a zmocněnci, jak si v návaznosti na takový procesní úkon upraví vzájemné soukromoprávní poměry. Stejně tak je na nich, zda v procesní rovině ponechají v platnosti zastoupení pro ostatní řízení, *tedy zda i v jiných řízeních příslušným orgánům oznámí ukončení zastoupení* (učiní příslušný procesní úkon). Žalobkyně tedy výzvou k odvolání plné moci v trestním řízení v žádném případě nebyla nucena, aby ukončovala hmotněprávní ujednání o zastoupení s Mgr. M., natož aby plnou moc odvolávala i v řízeních před daňovými orgány, tzn., oznamovala odvolání správci daně.

58. Obecně dále platí, že oznámení o odvolání plné moci je podáním ve smyslu § 70 odst. 1 daňového řádu, jelikož se jedná o úkon osoby zúčastněné na správě daní směřující vůči správci daně. Z § 73 odst. 1 věty druhé daňového řádu vyplývá, že podání je učiněno dnem, kdy *došlo* příslušnému správci daně. Výkladem formulačně prakticky shodného ustanovení správního řádu (viz § 37 odst. 5 správního řádu) se již zabývala judikatura NSS. V rozsudku ze dne 14. 11. 2019, č. j. 6 As 126/2019 – 21, č. 3949/2020 Sb. NSS., NSS dovodil, že podání je ve smyslu § 37 odst. 5 správního řádu platně učiněno, jen pokud správnímu orgánu *skutečně dojde*; a že z § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu [tj. obdoba § 35 odst. 1 písm. b) daňového řádu], který pouze upravuje počítání lhůt, nikterak nevyplývá, že by se podání mělo v rozporu s textem § 37 odst. 5 správního řádu považovat za učiněné i v případě, že držitel poštovní licence adresátovi zásilku nedoručí, a podání se tak do dispozice správního orgánu *vůbec nedostane*.
59. Jak již bylo řečeno, text § 73 odst. 1 věty druhé daňového řádu je obsahově shodný s § 37 odst. 5 správního řádu; a totéž platí pro § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu a § 35 odst. 1 písm. b) daňového řádu. Daňový řád má i obdobnou systematiku (na kterou NSS poukázal v bodě 10 citovaného rozsudku): § 35 odst. 1 písm. b) je zařazen v části druhé hlavy II daňového řádu nazvané „*Lhůty*“, zatímco § 73 odst. 1 věta druhá v odlišné hlavě VI nazvané „*Řízení a další postupy*“ v jejím díle 1 „*Obecná ustanovení o řízeních a dalších postupech*“ pod nadpisem „*Podání*“. I v poměrech daňového řádu proto platí, že *nestačí prokázat odeslání podání* k tomu, aby bylo platně učiněno – musí být i prokázáno, že *podání správci daně skutečně došlo*. Jak trefně poukázal NSS: „*Správní orgán totiž nemůže dost dobře vést řízení na základě žádosti, jež mu vůbec nebyla předána, stejně jako nemůže rozhodnout o důvodnosti odvolání, jehož obsah nezná apod. Toto pravidlo je logické[a] platí obecně*“. V projednávané věci lze obdobně říci, že správce daně těžko může začít jednat přímo s daňovým subjektem (doručovat mu) či mu ustanovit zástupce, neví-li o tom, že již není zastoupen, neboť mu oznámení o odvolání plné moci nedošlo.
60. I další argumentace NSS je v projednávané věci případná. NSS zejména poukázal na to, že Česká pošta není při doručování zásilek nositelem jakékoliv působnosti ve veřejné správě (přestože je státním podnikem) a vztah mezi podatelem a poskytovatelem poštovních služeb je dvoustranným vztahem soukromoprávním. Očekávání podatele, že provozovatel poštovních služeb na základě uzavřené smlouvy o poštovní přepravě zásilku doručí, je sice oprávněné, o naprostou jistotu se však nikdy jednat nemůže, neboť ke ztrátě zásilek čas od času dochází. Jestliže se „obětí“ takového nedopatření stane zákazník, jenž prokazatelně využil poštovních služeb k odeslání zásilky správnímu orgánu, musí sám aktivně usilovat o nápravu vzniklé situace odpovídajícími prostředky (reklamační postup vůči držiteli poštovní licence, popřípadě žádost o prominutí zmeškání úkonu adresovaná správnímu orgánu spolu se zmeškaným úkonem). Přenášet důsledky nesplnění smluvní povinnosti poskytovatele

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

poštovních služeb z odesílatele (jenž je stranou smlouvy o poštovní přepravě) na adresáta, by bylo systémově nesprávné. Adresát, byť by byl i správním úřadem, má totiž oproti odesílateli minimální možnost zjistit, že nastal problém s doručováním (přinejmenším na počátku neví, že vůbec nějaká zásilka byla odeslána), nemůže jej řešit soukromoprávní cestou (uplatnit reklamaci) ani kompenzovat jeho případné důsledky. Je to naopak odesílatel, kdo je oprávněn uplatnit vůči poskytovateli poštovních služeb reklamaci, jež může vést případně i k objevení a následnému dodatečnému doručení zásilky, což by stále zajistilo zachování lhůty pro učinění podání. Neuspěje-li odesílatel se soukromoprávním řešením, má možnost požádat správní orgán o prominutí zmeškání úkonu (viz zejména body 11, 12, 23 a 24 citovaného rozsudku).

61. Jedinou rozhodující skutečností proto je, zda odvolání plné moci skutečně došlo finančnímu úřadu. Byť tedy žalobkyně předložila podací lístek, z něž vyplývá, že dne 1. 2. 2022 byla na poštu Praha 614 podána zásilka s podacím číslem X, jejímž odesílatelem byl RNDr. C. (toho času ve Vazební věznici Praha-Ruzyně) a adresátem finanční úřad (konkrétně územní pracoviště v Kladně), ještě to neznámá, že odvolání plné moci bylo vůči finančnímu úřadu účinné. Neprokazuje totiž, že zásilka byla skutečně doručena finančnímu úřadu. Totéž platí pro potvrzení Vězeňské služby (včetně výpisu z evidenčního systému) o tom, že jí byl dne 1. 2. 2022 předán doporučený dopis s výše uvedenými údaji. A to soud odhlíží od skutečnosti, že ani nebylo prokázáno, zda odvolání plné moci skutečně bylo obsahem tohoto dopisu. Jak plyne z judikatury, samotný podací lístek neprokazuje obsah zásilky a důkazní břemeno k prokázání obsahu zásilky i v poměrech daňového řádu tíží odesílatele (viz rozsudek NSS dne 28. 6. 2018, č. j. 10 Afs 227/2016 – 40). Táže-li se žalobkyně, jak by tuto skutečnost měla prokázat, lze jí odpovědět, že bylo její povinností, aby si opatřila odpovídající důkazní prostředky. To platilo tím spíše, neměla-li z důvodu vazby RNDr. C. jinou možnost než využít poštovní přepravy, která s sebou nese riziko ztráty zásilky (s tímto tvrzením nadto soud ani nesouhlasí, viz níže body 67 až 69). Jen pro ilustraci lze dodat, že v citované věci č. j. 10 Afs 227/2016 – 40 byly jako důkazní prostředky zvažovány např. svědecká výpověď či převážení zásilky.
62. Žalobkyni je nicméně třeba dát za pravdu v tom, že obsahem správního spisu není žádná listina, která by prokazovala, že daňové orgány skutečně neevidují žádnou došlou zásilku, jejímž obsahem by mohlo být odvolání plné moci, které bylo dle žalobkyniných tvrzení odesláno dne 1. 2. 2022.
63. Nutno říci, že tato skutečnost sama o sobě nevyplývá ze sdělení České pošty, jak argumentuje žalovaný. V těch Česká pošta k dotazům daňových orgánů mj. uvedla, že zásilka s podacím číslem dle podacího lístku, který předložila žalobkyně (X), byla doručena dne 3. 2. 2022 na poště N. P. A. H. (sdělení ze dne 31. 1. 2024, jehož přílohou bylo i potvrzení o převzetí zásilky s tímto podacím číslem a podpisem A. H.); a že tato zásilka byla přijata na podací poštu Praha 614 pod hromadným kódem společně s dalšími sedmi zásilkami a zpětně již není možné prověřit, zda při podání zásilek došlo k záměně podacích čísel na zásilkách, což se nicméně jeví jako pravděpodobné (sdělení ze dne 25. 3. 2024). Žalovaný z těchto sdělení (zjednodušeně) dovozuje, že zásilka byla doručena jiné fyzické osobě, což vylučuje, aby byla doručena finančnímu úřadu. To ale nutně neplatí. Pokud by totiž skutečně došlo k záměně podacích čísel (což s jistotou nebylo vyloučeno), původní zásilka podaná žalobkyní (resp. RNDr. C.) stále mohla být doručena finančnímu úřadu na základě údajů o adresátovi; pouze by mu došla pod jiným podacím číslem, než se nachází na podacím lístku předloženém žalobkyní. Jak ostatně argumentuje i žalobkyně, je prakticky

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

vyloučeno, aby zásilku, na níž byl jako adresát označen finanční úřad, pošta vydala úplně jiné osobě. To potvrzuje i poštou předložené potvrzení o převzetí zásilky, v němž je jako adresátka uvedena A. H., z čehož lze usuzovat, že zásilka, která jí reálně došla, byla skutečně určena jí (a nikoliv finančnímu úřadu). Soud podotýká, že sdělení pošty nepokládá za nevěrohodná jen z toho důvodu, že pošta obecně uchovává provozní doklady k zásilkám jen jeden rok od pořízení (jak plyne z e-mailu zaměstnankyně Call centra České pošty, který žalobkyně předložila v řízení před žalovaným). To totiž ještě neznamená, že v konkrétním případě příslušné doklady a informace mít nemusí. Podstatné je, že Česká pošta ke svým sdělením předložila přímo i již zmíněné potvrzení o převzetí zásilky, které koreluje se sdělenými informacemi a dokládá, že v tomto konkrétním případě bylo uschováno.

64. Soud proto doplnil dokazování o listiny předložené žalovaným k výzvě soudu. Z e-mailové komunikace ze dne 26. 3. 2025 plyne, že finanční úřad zaslal žalovanému na jeho žádost výpis z elektronické spisové služby (ADIS EPI), který zachycuje veškeré písemnosti, jež došly finančnímu úřadu od 1. 1. 2022 mimo datovou schránku a týkaly se žalobkyně. Z tohoto výpisu je pak zřejmé, finanční úřad skutečně neeviduje žádnou došlou písemnost, která se týká žalobkyně a časově by mohla odpovídat doručení zásilky odeslané dne 1. 2. 2022. Časově nejbližší je písemnost doručená až dne 24. 3. 2022 s názvem „*Odpověď na výzvu k poskytnutí informací*“. V celém výpisu pak není žádná písemnost, která by dle svého názvu odpovídala odvolání plné moci. Žalovaný též předložil otisk obrazovky z ADIS EPI, dle něž vyhledal i zásilky doručené přímo od RNDr. C. (na základě jeho rodného čísla, viz průvodní e-mail ze dne 27. 3. 2024), a ze kterého plyne, že žádná taková zásilka nebyla nalezena. Soud proto má za prokázané, že finanční úřad skutečně neeviduje (resp. ke dni vydání napadených rozhodnutí ani neevidoval) žádnou zásilku od žalobkyně, která by mohla odpovídat záslce odeslané dne 1. 2. 2022 a obsahovat odvolání plné moci, jak tvrdí žalobkyně.
65. Žalobkyně namítá, že jediný člen jejího statutárního orgánu byl v době odeslání ve vazbě, neměla tak jinou možnost než odeslat zásilku poštou a její doručení ani nemohla ověřit na webových stránkách České pošty. I přesto ovšem soud má za to, že závěry shora citovaných rozsudků NSS č. j. 6 As 126/2019 – 21 a č. j. 10 Afs 227/2016 – 40 je třeba následovat i v projednávané věci.
66. Soud v první řadě zdůrazňuje, že k pochybení při doručování nedošlo na straně Vězeňské služby, ale až poté, co se zásilka dostala do dispozice České pošty. To je jasně zřejmé z podacího lístku předloženého žalobkyní, který obsahuje podací razítko pošty Praha 614 (a odpovídá tomu i potvrzení Vězeňské služby ze dne 7. 3. 2024 o podání zásilky včetně výpisu z evidenčního systému; ostatně žalobkyně ani netvrdí, že by Vězeňská služba pochybila). Argumentuje-li tedy žalobkyně v podstatě tím, že v okamžiku, kdy RNDr. C. předal zásilku ve výkonu vazby, přešla odpovědnost za doručení na stát, není to zcela přiléhavé. Jediný státní orgán, který se na doručování podílel, byla Vězeňská služba, která ovšem zásilku řádně předala poště. Česká pošta pak je sice státním podnikem, není ale součástí státní moci (viz rozsudek NSS č. j. 6 As 126/2019 – 21, bod 23). Soud zdůrazňuje, že dle podacího lístku byl odesílatelem zásilky RNDr. C., a nikoliv Vězeňská služba, což rovněž vyplývá z jejího potvrzení ze dne 7. 3. 2024, dle něž vazební věznice (toliko) předala dopis pobočce České pošty k odeslání, přičemž odesílatelem byl S. C. Byť byl tedy na rozdíl od rozsudku NSS č. j. 6 As 126/2019 – 21 mezi odesílatele (podatele) a poskytovatele poštovních služeb vstoupil ještě „mezičlánek“ v podobě Vězeňské služby, která zajistila předání dopisu od RNDr. C. jako odesílatele České Poště jako provozovateli poštovních služeb (a neselhala),

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

nic to nemění na tom, že stranami poštovní smlouvy byl RNDr. C. (popř. žalobkyně, jednala jejím jménem) a Česká pošta (viz též § 5 odst. 1 zákona č. 29/2000 Sb., o poštovních službách, z nějž lze dovodit, že stranami poštovní smlouvy jsou právě odesílatel a poskytovatel poštovních služeb). Plně se tedy uplatní závěry tohoto rozsudku v citované výše v bodě 60, zejména že vztah mezi odesílatelem (NSS sice hovoří o „podateli“, tím ale nemíní faktického podatele zásilky, tj. osobu, která zásilku předala poště, nýbrž osobu, která v jím řešené věci učinila podání ke správnímu orgánu ve smyslu § 37 odst. 5 správního řádu) a poskytovatelem poštovních služeb je soukromoprávní a je to zákazník (tj. odesílatel), kdo musí aktivně usilovat o nápravu vzniklé situace odpovídajícími prostředky (reklamací) či kompenzovat jeho důsledky.

67. Soud dále nesdílí názor žalobkyně, že skutečně neměla jinou možnost postupovat tak, jak tvrdí, tj. že odvolání plné moci musel odeslat RNDr. C. poštou z vazby. Žalobkyně zcela pomíjí zásadní skutečnost, že (před odvoláním plné moci) byla zastoupena advokátem Mgr. M. Jak bylo výše uvedeno, odvolání plné moci nemusí správci daně oznámit jen účastník řízení (daňový subjekt), ale i jeho (dosavadní) zástupce (§ 28 odst. 2 o. s. ř. použitý analogicky). I kdyby pak žalobkyně odvolala samotné zmocnění (zanikla by soukromoprávní smlouva o zastoupení, k čemuž ovšem nebyl důvod, viz výše bod 57), byl minimálně k oznámení této skutečnosti Mgr. M. povinen na základě § 20 odst. 6 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, dle něž *„[n]edohodne-li se advokát s klientem jinak nebo neučiní-li klient jiné opatření, je advokát povinen po dobu 15 dnů ode dne, kdy smlouva o poskytování právních služeb na základě výpovědi podle odstavců 1 až 5 nebo z jiného důvodu zanikla, činit veškeré neodkladné úkony tak, aby klient neutrpěl na svých právech nebo oprávněných zájmech újmu“*. Přestože tedy žalobkyně odvolala plnou moc pro Mgr. M., mohla po něm v každém případě oprávněně požadovat, aby toto odvolání oznámil (i) finančnímu úřadu; a stejně tak po něm mohla žádat, aby jí doložil, že tak učinil. A to i vedle toho, že sama odvolání odeslala poštou. Mgr. M. přitom nebyl nijak omezen ve způsobech, jimiž by toto oznámení vůči finančnímu úřadu učinil. Pokud ovšem žalobkyně zvolila cestu odeslání odvolání plné moci *pouze poštou* z vazby, jak tvrdí, musí nést důsledky s tím spojené, včetně rizika ztráty zásilky. Soud podotýká, že sama žalobkyně opakovaně argumentuje tím, že plnou moc odvolala „proti své vůli“ – na základě výzvy orgánů činných v trestním řízení. Nikoliv tedy např. z důvodu ztráty důvěry k Mgr. M. (ostatně sama tvrdí, že si jej posléze opakovaně zvolila jako obhájce v trestní věci). Případné pochybení advokáta je pak věcí jeho odpovědnosti vůči žalobkyni, a nelze je přičítat správním orgánům (podobně jako je tomu v případě pochybení České pošty při doručování, viz již citovaný bod 23 rozsudku NSS č. j. 6 As 126/2019 – 21).
68. Odhlédne-li soud od právě uvedeného (možnost oznámit odvolání plné moci prostřednictvím zástupce), nelze přisvědčit ani tomu, že by si žalobkyně (resp. RNDr. C.) nijak nemohla ověřit, zda byla jí odeslaná zásilka skutečně doručena finančnímu úřadu, a případně ji reklamovat (jak vybídl NSS v rozsudku č. j. 6 As 126/2019 – 21). Je pravda, že se RNDr. C. ve vazbě *sám* nemohl připojit k internetu, aby si ověřil, zda zásilka byla doručena. To ovšem nevylučuje, aby tento úkon provedl kdokoliv jiný, koho by o to požádal – např. některý z žalobkyniných zástupců v trestní věci (jichž byla řada, jak žalobkyně sama tvrdí, včetně již zmíněného Mgr. M.) či jakákoliv jiná osoba, se kterou byl RNDr. C. ve styku (např. jeho matka Z. C., kterou žalobkyně dle vlastních tvrzení ustanovila ke svému zastupování po odvolání plné moci pro Mgr. M.). Jedná se o natolik triviální úkon, že by se k němu jistě některá z těchto osob uvolila, resp. by přijala zastoupení žalobkyně ve věci tohoto dílčího úkonu (jednalo-li by se o některého z jejích zástupců). Argumentuje-li

žalobkyně tím, že RNDr. C. odesílal desítky (až dvě stě) dopisů, pořád jí lze odpovědět, že samotné ověření doručení nahlédnutím na webových stránkách České pošty je jednoduchý a časově nenáročný úkon, nehledě na to, že všechny odeslané dopisy jistě nebyly stejné důležitosti. Případné vysoké náklady (o nichž soud s ohledem na právě uvedené pochybuje) pak jsou přičitatelné spíše skutečnosti, že RNDr. C. ovládal větší množství právnických osob jako jediný statutární zástupce. Soud nepochybně, že výkon vazby představuje zásadní omezení svobody obviněného. Není ovšem zcela „odříznutý od světa“, jak to opakovaně vykresluje žalobkyně. I vazebně stíhaná osoba má právo bez omezení komunikovat korespondencí (§ 13 zákona č. 293/1993 Sb., o výkonu vazby) a za určitých podmínek i používat telefon a na návštěvy osob (§ 13a a § 14 zákona o výkonu vazby) zejména, jedná-li se o osobu blízkou či o jejího obhájce, popř. i advokáta v jiné věci. RNDr. C. tedy měl možnost, jak některou z výše zmíněných osob oslovit s požadavkem na ověření doručení. I kdyby to ovšem z jakýchkoliv důvodů (které žalobkyně neuvádí) nebylo možné, žalobkyně nevysvětluje, proč RNDr. C. neodeslal doporučený dopis s dodejkou tak, aby si mohl osobně ověřit, že byl skutečně doručen. Zákon o výkonu vazby ani vyhláška č. 109/1994 Sb. žádná omezení poštovních služeb v tomto směru nestanoví. Stejně jako ve věci č. j. 6 As 126/2019 – 21 tak není příléhavý žalobkynin odkaz na nález Ústavního soudu ze dne 26. 7. 2018, sp. zn. IV. ÚS 1001/18 – žalobkyně nepředložila žádný důkaz, který by svědčil o tom, že zásilka byla finančnímu úřadu doručena, ač si jej mohla opatřit.

69. Obecně je též třeba poznamenat, že vazba představuje zákonný prostředek omezení svobody jednotlivce, včetně svobody komunikační. Žalobkyně sice tvrdí, že trestní stíhání sebe a RNDr. C. pokládá za nezákonné, netvrdí však, že by rozhodnutí o vzetí do vazby bylo jako nezákonné zrušeno či že by byla ona nebo RNDr. C. zproštěn viny (ke dni vydání napadených rozhodnutí, § 75 odst. 1 s. ř. s.). Totéž platí obdobně pro zajištění majetku žalobkyně, RNDr. C. či dalších osob. Byť tedy byly možnosti žalobkyně při komunikaci s daňovými orgány jistě ztíženy, stalo se tak ze zákonných důvodů a žalobkyně byla omezení vyplývající z výkonu vazby jediného člena jejího statutárního orgánu povinna snášet. Bylo tedy na ní, aby s ohledem na tuto skutečnost zaujala obezřetnější přístup, a využila některou z výše nastíněných možností namísto pouhého odeslání doporučeného dopisu bez dalšího, o jehož další osud se ani blíže nezajímala. Pokud přitom nedošlo k pochybení na straně Vězeňské služby a vazba jako taková byla zákonná, soud nenachází žádný relevantní důvod, proč by se měl odchýlovat od zásady zakotvené v § 73 odst. 1 věty druhé daňového řádu a výkladu obdobného ustanovení správního řádu podaného v rozsudku NSS č. j. 6 As 126/2019 – 21.

70. S obecnou polemikou žalobkyně o tom, že stát nemá vytvořeny žádné mechanismy pro situaci, v níž se nacházela, resp. se nacházel jediný člen jejího statutárního orgánu, nelze souhlasit. Důkazem je ostatně již projednávaná žaloba. Žalobkyni totiž soud v plném rozsahu osvobodil od soudního poplatku právě z důvodu, že jí byl v trestním řízení zajištěn veškerý majetek, a následně žalobu věcně projednal. I situace, kdy byl RNDr. C. vzat do vazby, byla řešitelná mechanismy daňového řádu. Pokud by finančnímu úřadu jménem žalobkyně řádně oznámil ukončení zastoupení Mgr. M. – v čem mu nic, včetně výkonu vazby nebránilo, jak bylo výše rozvedeno – mohl být naplněn důvod k ustanovení zástupce dle § 26 odst. 1 písm. e) daňového řádu. Žalobkyně totiž neměla zvoleného zmocněnce a z odborné literatury plyne, že důvody dle tohoto ustanovení se týkají zejména osob ve vazbě či ve výkonu trestu odnětí svobody (viz komentář v Baxa, J., Dráb, O., Kaniová, L.,

a kol. *Daňový řád: Komentář*. Wolters Kluwer. dostupné v systému ASPI). To ale RNDr. C. neučinil.

71. Poukazuje-li žalobkyně na to, že na rozdíl od citovaného rozsudku NSS (jemuž předcházela rozsudek soudu č. j. 43 A 31/2018 – 48) podala žádost o navrácení v předchozí stav, neshledává ani v tom soud žádný důvod, proč závěry tohoto rozsudku neaplikovat. NSS a předtím krajský soud řešily otázku, zda byl (včas) podán odpor jako opravný prostředek. V této souvislosti upozornily na možnost požádat o prominutí zmeškání lhůty k podání odporu. V projednávaných věcech – tj. ve věci rozhodnutí o obnově řízení a o odvodu – nicméně žalobkyně žádnou lhůtu nezmeškala, resp. to ani netvrdí. V obou případech podala odvolání, která žalovaný věcně projednal a rozhodl o nich. Pokud snad žalobkyně míří na rozhodnutí o zrušení registrace, proti němuž se včas neodvolala, není soudu zřejmé, jak by to mělo odůvodňovat odchýlení se od rozsudku NSS č. j. 6 As 126/2019 – 21. Naopak to jen potvrzuje, že žalobkyně měla možnost podat žádost o navrácení v předchozí stav, a dokonce ji i využila. Závěr, zda daňové orgány posoudily její žádost v souladu se zákonem, nelze přezkoumat v nynějším řízení, nýbrž případně v řízení o žalobě proti rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí finančního úřadu podle § 113 odst. 1 písm. c) daňového řádu ve vztahu k rozhodnutí o zrušení registrace, jak již soud žalobkyni sdělil v usnesení ze dne 19. 12. 2024, č. j. 41 Af 13/2024 – 21 (viz bod 11), jímž odmítl žalobkyninu žalobu proti rozhodnutí žalovaného o zastavení řízení ve věci její žádosti o navrácení lhůty v předešlý stav (ve vztahu k odvolací lhůtě proti rozhodnutí o zrušení registrace). Takové rozhodnutí není předmětem nynějšího řízení a žalobkyně ani netvrdí, že by bylo vydáno [že by podala odvolání proti rozhodnutí o zrušení registrace, a posléze se odvolala i proti rozhodnutí finančního úřadu podle § 113 odst. 1 písm. c) daňového řádu; neplatí to ani z obsahu správního spisu].
72. Soud shrnuje, že žalobkyně neoznámila finančnímu úřadu odvolání plné moci pro Mgr. M., a to ani zásilkou odeslanou dne 1. 2. 2022, neboť finančnímu úřadu nedošla a ani nebylo prokázáno, že jejím obsahem bylo skutečně tvrzené odvolání plné moci. Daňové orgány proto nepochybily, pokud až do 12. 6. 2023, kdy bylo finančnímu úřadu doručeno oznámení o ukončení zastoupení od Mgr. M., jednaly s Mgr. M. jako se zástupcem žalobkyně a doručovaly mu veškeré písemnosti. Jelikož žalobkyně měla po celou tuto dobu, resp. po celou dobu, kdy byl RNDr. C. ve vazbě, zvoleného zmocněnce (Mgr. M.), nebyly ani splněny podmínky pro ustanovení zástupce dle § 26 odst. 1 daňového řádu. To platí jak pro písm. b), tak pro písm. f) tohoto ustanovení, na něž žalobkyně odkazuje. V případě písm. b) navíc platí, že žalobkyně měla osobu způsobilou za ni jednat – tou byl RNDr. C. Vzetí do vazby pouze fakticky komplikovalo výkon působnosti člena statutárního orgánu, nic ovšem neměnilo na jeho svéprávnosti, a tedy ani procesní způsobilosti (§ 24 odst. 1 daňového řádu). Není tedy pravda, že by jménem žalobkyně nemohl jednat. Ostatně v takovém případě by ani nemohl jménem žalobkyně odvolat plnou moc pro Mgr. M., čehož se opakovaně dovolává. V tomto směru si tak žalobkyně protiřečí. Za situace, kdy daňové orgány řádně jednaly s Mgr. M., také již nemá význam se zabývat úvahami žalovaného, že případné procesní vady byly zhojeny, neboť platební výměr na odvod i zpráva o daňové kontrole (ve věci rozhodnutí o odvodu) se dostaly do dispozice žalobkyně, a souvisejícími námitkami žalobkyně. Žalobní body jsou nedůvodné.
73. Nad rámec nezbytných rozhodovacích důvodů soud podotýká, že důvody, které žalobkyně uváděla ve svém návrhu na obnovu řízení ve věci zrušení registrace (a nyní opakuje a rozvíjí v soudním řízení), tj. že nebyla řádně zastoupena, ani svým charakterem nemohou naplňovat důvody pro obnovu řízení ve smyslu § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu. Judikatura NSS

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

opakovaně dospěla k závěru, že obnova řízení neslouží k nápravě vad řízení, nýbrž toliko vad skutkových. Umožňuje pouze, aby proběhlo nové řízení, ve kterém budou zohledněny skutečnosti, důkazy a jiné okolnosti, které vyšly dodatečně najevo a které zpochybnily dosud zjištěný skutkový stav (viz rozsudky ze dne 14. 1. 2016, č. j. 1 Afs 226/2015 – 45, bod 17, ze dne 30. 7. 2014, č. j. 8 Afs 65/2013 – 52, bod 24, ze dne 23. 4. 2014, č. j. 6 Afs 2/2014 – 25, či rozsudek ze dne 27. 6. 2024, č. j. 7 Afs 232/2023 – 22, bod 14). To platí i pro vady při doručování (rozsudek ze dne 8. 4. 2020, č. j. 10 Afs 414/2019 – 39) či zastoupení (rozsudek ze dne 22. 5. 2020, č. j. 3 Afs 160/2018 – 25). Aniž by se daňové orgány musely blíže zabývat opodstatněností žalobkyniných argumentů, mohly dospět k závěru, že žalobkyně nemohla s návrhem na obnovu řízení ve věci zrušení registrace uspět již z výše popsaného formálního důvodu. Soudu nicméně nepřisluší nahrazovat ani doplňovat jejich úvahy, a proto výše uvedené uvádí pouze pro úplnost. Rozhodnutí o obnově ob stojí i na základě důvodů, o něž je žalovaný opřel (a soud výše přezkoumal).

74. Pro úplnost soud dodává, že žalobkynina tvrzení o tom, že RNDr. C. již nebyl po roce výkonu vazby schopen hradit náklady na přípravu .xml souborů měsíčních přiznání k dani z přidané hodnoty, jsou irelevantní, neboť žádný takový důvod obnovy řízení žalobkyně v řízení před daňovými orgány neuplatnila. Nepřesnost v bodě 5 rozhodnutí o obnově, kde žalovaný v rámci rekapitulace odvolacích námitek uvedl, že dle tvrzení žalobkyně RNDr. C. odeslal odvolání dne 21. 12. 2021 (namísto 1. 2. 2022), nemá žádný vliv na zákonnost tohoto rozhodnutí. Z jeho zbytku je patrné, že se žalovaný posléze správně zabýval tvrzením žalobkyně, že odvolání bylo odesláno dne 1. 2. 2022 (včetně žalobkyní doloženého podacího lístku).

Odstoupení od smlouvy o dotaci

75. V žalobě proti rozhodnutí o odvodu žalobkyně vymezuje i žalobní body týkající se odstoupení od smlouvy o dotaci poskytovatelem dotace. Žalobkyně jednak namítá, že jí nebylo odstoupení od smlouvy řádně doručeno; a dále, že nedošlo k naplnění žádného z důvodů pro odstoupení.
76. Judikatura již dovodila, že smlouva podle § 9 zákona o podpoře je veřejnoprávní. Podle NSS totiž „[k]ategorizace veřejnoprávních smluv na smlouvy koordinační (§ 160 správního řádu), subordinační (§ 161 správního řádu) a smlouvy mezi subjekty soukromého práva, tzn. osobami, které by byly účastníky správního řízení, kdyby probíhalo (§ 162 správního řádu), není vyčerpávající. Není proto vyloučeno, aby zvláštní zákony upravovaly i další typy veřejnoprávních smluv, s nimiž správní řád v ustanoveních § 160 až § 162 nepočítá“ (viz rozsudek NSS ze dne 31. 1. 2024, č. j. 3 Afs 198/2022 – 33, bod 18). NSS zároveň konstatoval, že i na veřejnoprávní smlouvy, které správní řád vysloveně neuvádí, dopadají obecná ustanovení o veřejnoprávních smlouvách, pakliže zvláštní zákon neuvádí něco jiného. Soud dodává, že zvláštní zákon je v tomto případě zákon o podpoře, který v § 9 odst. 3 stanoví, že smlouva o poskytnutí podpory se řídí ustanoveními občanského zákoníku, nestanoví-li tento zákon jinak. Z § 14 odst. 3 zákona o podpoře dále výslovně vyplývá, že při porušení závazků ze smlouvy se postupuje podle příslušných smluvních ujednání a podle občanského zákoníku. Přestože se tak dle obecného § 170 správního řádu použijí ustanovení občanského zákoníku na veřejnoprávní smlouvy jen přiměřeně, nevylučuje-li to jejich povaha, a výslovně se nepoužijí mj. ustanovení o odstoupení od smlouvy, má soud za to, že pro veřejnoprávní smlouvy podle zákona o podpoře tato omezení neplatí. Je tedy možné si v takové smlouvě sjednat i právo odstoupení od smlouvy, jak připouští § 2001 občanského zákoníku. V této souvislosti lze poukázat i na § 14a zákona o podpoře, který v některých případech explicitně Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

umožňuje odstoupení od smlouvy. Lze tak usuzovat, že zákonodárce zamýšlel, aby se na smlouvy o poskytnutí podpory aplikovala i ustanovení občanského zákoníku o odstoupení.

77. Žalobkyně předně tvrdí, že poskytovatel dotace doručoval písemnosti do její datové schránky fikcí, ačkoliv měl povědomí o tom, že není řádně zastoupena, protože se jediný člen jejího statutárního orgánu nacházel ve výkonu vazby.
78. Soud konstatuje, že odstoupení od smlouvy je jednostranné hmotněprávní jednání smluvní strany. Jeho účinky (kdy působí vůči nepřítomné osobě) se řídí občanským zákoníkem (viz § 9 odst. 3 zákona o podpoře ve spojení s § 570 odst. 1 občanského zákoníku), nikoliv procesními předpisy (správním či daňovým řádem), jak zřejmě mylně předpokládá žalobkyně, která se dovolává toho, že nebyla „*řádne zastoupena*“. Po uzavření smlouvy o poskytnutí dotace se totiž obě smluvní strany nacházejí v zásadě v rovném postavení, a proto úkony poskytovatele vůči druhé smluvní straně nelze považovat za vrchnostenské. Ačkoli se podle obecných ustanovení části páté správního řádu (§ 170) při postupu podle této části obdobně použijí ustanovení části první a přiměřeně ustanovení části druhé tohoto zákona, nelze opomíjet, že kontraktační proces (a ani následný postup smluvních stran dle uzavřené smlouvy) nepředstavuje správní řízení, pro které je typické, že je vrchnostensky vede správní orgán. Přiměřené užití ustanovení o správním řízení tak bude z povahy věci značně omezené (viz rozsudek NSS ze dne 22. 8. 2024, č. j. 6 Afs 9/2024 – 37, bod 35). V projednávané věci je navíc jejich užití (resp. užití daňového řádu) vyloučeno na základě již zmíněného § 9 odst. 3 zákona o podpoře, dle něž se smlouva o dotaci subsidiárně řídí občanským zákoníkem. Poskytovatel dotace tedy neměl povinnost (ale ani pravomoc) postupovat dle § 26 daňového řádu či § 32 správního řádu a ustanovovat žalobkyni zástupce či jí doručovat dle těchto předpisů.
79. Podle § 570 odst. 1 občanského zákoníku platí, že „[p]rávní jednání působí vůči nepřítomné osobě od okamžiku, kdy jí projev vůle dojde“. Judikatura Nejvyššího soudu (dále jen „NS“) toto ustanovení konstantně vykládá tak, že „[ú]činnost adresných právních jednání předpokládá, že projev vůle dojde, resp. je doručen adresátovi, tj. že se dostane do sféry jeho dispozice. Slovním spojením ‚dostane do sféry jeho dispozice‘ je třeba rozumět konkrétní možnost nepřítomné osoby seznámit se s jí adresovaným právním jednáním. Přitom není nezbytné, aby se adresát skutečně seznámil s obsahem úkonu, dostačuje, že měl objektivně příležitost tak učinit. [...] Adresátovi lze přitom právní jednání doručit jakýmkoliv způsobem, který umožní dané osobě se s písemností obeznámit, například prostřednictvím držitele poštovní licence, pomocí každé fyzické osoby, která bude ochotna doručení provést, nebo osobním předáním apod.“ (viz rozsudek NS ze dne 6. 8. 2024, sp. zn. 27 Cdo 3499/2023). Specificky v případě datových schránek pak platí, že dokument, který byl dodán do datové schránky, je doručen okamžikem, kdy se do datové schránky přihlásí osoba, která má s ohledem na rozsah svého oprávnění přístup k dodanému dokumentu. Nepřihlásí-li se do datové schránky taková osoba ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byl dokument dodán do datové schránky, považuje se tento dokument za doručený posledním dnem této lhůty. Obojí platí jak v případě „veřejnoprávní“, tak „soukromoprávní“ komunikace (viz § 17 odst. 3 a 4 a § 18a odst. 2 a 3 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění účinném od 1. 1. 2022, dále jen „zákon o elektronických úkonech“, viz též důvodovou zprávu k zákonu č. 261/2021 Sb., jímž byl od tohoto data novelizován § 18a uvedeného zákona, str. 80, 81, 104 a 105).

80. V projednávané věci není mezi účastníky sporné, že ve smlouvě o dotaci bylo sjednáno právo poskytovatele od ní odstoupit a vyplývá to i z jejího čl. VII odst. 1 a násl. (dle odst. 5 téhož článku bylo následkem odstoupení zrušení smlouvy od počátku, šlo tedy skutečně o ujednání o odstoupení ve smyslu § 2004 odst. 1 občanského zákoníku). V čl. VII odst. 7 smlouvy o dotaci bylo dále sjednáno, že právní účinky odstoupení od smlouvy nastávají dnem doručení písemného oznámení o odstoupení druhé straně. Z obsahu správního spisu dále vyplývá, že poskytovatel dotace opakovaně (výzvami ze dne 26. 1. 2022 a 9. 3. 2022) vyzýval žalobkyni k předložení roční zprávy o realizaci a výsledcích projektu za rok 2021. Až dopisem ze dne 31. 3. 2022 na tyto výzvy odpověděl Mgr. M., který se v něm označil za zmocněnce žalobkyně (výslovně i uvedl, že společnost je „*de iure*“ zastoupena Mgr. M.) a požádal o prodloužení lhůty k předložení zprávy o 90 dnů s odůvodněním, že proti žalobkyni bylo zahájeno trestní stíhání pro zvlášť závažný zločin dotačního podvodu; RNDr. C. byl dne 12. 8. 2021 vzat do vazby (jako jediný statutární zástupce); žalobkyni není zřejmé, jaká část dokumentů je v držení orgánů činných v trestním řízení; a v nejbližší době má proběhnout nastudování trestního spisu, při němž by bylo možné kopie listin opatřit. Aby mohl Mgr. M. výzvě k předložení zprávy vyhovět, bude se muset poradit s RNDr. C. ve vazební věznici, kde se mají nacházet požadované doklady, prohledat sídlo žalobkyně a prostudovat rozsáhlý trestní spis. Z dopisu (ani obsahu správního spisu) není patrné, zda k němu byla přiložena i plná moc udělená žalobkyní Mgr. M. Oznámením ze dne 2. 9. 2022 poskytovatel dotace od smlouvy o dotaci odstoupil. Dle doručenek bylo oznámení zasláno do datové schránky Mgr. M., datové schránky jeho advokátní kanceláře (PRIME LEGAL) a datové schránky žalobkyně. Do datové schránky Mgr. M. byla datová zpráva doručena přihlášením oprávněné osoby dne 2. 9. 2022, do datové schránky jeho advokátní kanceláře stejným způsobem dne 5. 9. 2022 a do datové schránky žalobkyně byla doručena dne 9. 9. 2022 přihlášením pověřené osoby s právem přístupu ke zprávě.
81. Z výše uvedeného je zřejmé, že žalobkynino tvrzení o doručení odstoupení od smlouvy „*fikti*“ je nepravdivé. Ve skutečnosti jí bylo odstoupení doručeno do její datové schránky v návaznosti na přihlášení osoby, která měla s ohledem na rozsah svého oprávnění přístup k dodanému dokumentu, konkrétně pověřené osoby ve smyslu § 8 odst. 6 zákona o elektronických úkonech. Bez ohledu na to, zda je v případě veřejnoprávních smluv třeba otázku doručování odstoupení poskytovatelem dotace posuzovat z hlediska § 18 („veřejnoprávní“ komunikace) nebo § 18a („soukromoprávní“ komunikace) zákona o elektronických úkonech, platí, že odstoupení bylo žalobkyni řádně doručeno (viz § 17 odst. 3 a § 18a odst. 2 zákona o elektronických úkonech). Judikatura NS nadto dovodila, že jednostranné právní jednání se dostane do dispoziční sféry adresáta, jenž je právnickou osobou, a je řádně doručeno, jestliže je dodáno do jeho datové schránky, do které se přihlásí oprávněná osoba (viz usnesení ze dne 13. 12. 2022, sp. zn. 26 Cdo 2213/2022). I z toho důvodu je bezpředmětné, dle kterého ze zmíněných ustanovení bylo doručováno. Lze též podotknout, že s účinností od 1. 1. 2022 nemohou právnické osoby vyloučit doručování dokumentů v režimu § 18a zákona o elektronických úkonech (viz odst. 1 věta druhá tohoto ustanovení *a contrario*), takže ani nelze argumentovat, že by žalobkyně tuto možnost vyloučila a systém datových schránek umožnil poskytovateli dotace doručovat do datové schránky žalobkyně jen díky tomu, že byl orgánem veřejné moci.
82. Není ani podstatné, že byl RNDr. C. jako jediný člen statutárního orgánu žalobkyně v době doručení datové zprávy ve výkonu vazby. Jak již bylo výše uvedeno, poskytovatel dotace nepostupoval dle daňového ani správního řádu a neměl ani nemohl žalobkyni ustanovit

zástupce. I kdyby tomu tak ale bylo, judikatura NSS (v kontextu § 17 odst. 3 zákona o elektronických úkonech, jehož znění je shodné s § 18a odst. 2 téhož zákona) dovodila, že datová zpráva doručovaná v daňovém řízení je doručena přihlášením pověřené osoby ve smyslu § 8 odst. 6 zákona o elektronických úkonech dokonce i v případě, kdy právnická osoba, která je jejím držitelem, vůbec nemá člena statutárního orgánu (viz rozsudek ze dne 23. 9. 2019, č. j. 7 Afs 377/2018 – 38, bod 18). Tím spíše to platí za situace, kdy jej měla, pouze byl vzat do vazby.

83. Na výše uvedeném nic nemění ani to, zda byl onou pověřenou osobou Mgr. M., o němž žalobkyně tvrdí, že měl do její datové schránky přístup jako zmocněnec žalobkyně v trestní věci, aby vyzvedával její „*poměrně rozsáhlou trestní agendu*“. Pomine-li soud, že písemnosti určené právnické osobě, která má zmocněnce, resp. obhájce, se zásadně vždy doručují i tomuto zmocněnci, resp. obhájci [§ 34 odst. 4 zákona č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim, a § 62 odst. 2 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád)], a není tak zřejmé, proč by Mgr. M. potřeboval v trestním řízení proti žalobkyni i přístup k její datové schránce, je třeba zdůraznit, že je pouze odpovědností žalobkyně, zda si určí pověřenou osobu (viz též usnesení NS ze dne 16. 4. 2019, sp. zn. 23 Cdo 641/2019, a tam citovaná judikatura). Z hlediska § 17 odst. 3, popř. § 18a odst. 2 zákona o elektronických úkonech je totiž nerozhodné, zda je pověřená osoba na základě soukromoprávní dohody s držitelem datové schránky zmocněna jen k vyzvedávání určitého typu písemností. Doručeny jsou v okamžiku jejího přihlášení všechny zprávy v rozsahu stanoveném držitelem pro pověřenou osobu (viz § 8 odst. 6 zákona o elektronických komunikacích). Pokud si tedy za takovou osobu žalobkyně zvolila Mgr. M., musela počítat s tím, že jeho přihlášení vyvolá i doručení zpráv, které se netýkají její trestní věci. Žalobkyně nadto ani netvrdí, že by Mgr. M. byl jedinou pověřenou osobou a že by právě on svým přihlášením vyzvedl odstoupení od smlouvy o dotaci (a ani to nelze zjistit z doručenky k datové zprávě).
84. Soud pro úplnost zdůrazňuje, že se nejednalo o případ dle § 570 odst. 2 občanského zákoníku, tedy že by žalobkyně nebyla „*plně svéprávná*“, a účinky odstoupení by tak byly vázány až na doručení opatrovníkovi. I při extenzivním výkladu tohoto ustanovení, tak, že se vztahuje i na právnické osoby, které nemají osobu, jež by za ně mohla jednat [tento výklad ale nezastává žádná soudní známá komentářová literatura a judikatura k tomuto ustanovení; naopak implicitně vycházejí z toho, že § 570 odst. 2 se aplikuje jen na fyzické osoby, viz Švestka, J., Dvořák, J., Fiala, J. a kol. *Občanský zákoník: Komentář, Svazek I, (§ 1-654)*. Wolters Kluwer, dostupné v ASPI; Lavický, Petr a kol. *Občanský zákoník I. Obecná část (§ 1–654)*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2022; a Petrov, J., Výtisk, M., Beran, V. a kol. *Občanský zákoník*. 2. vydání (3. aktualizace). Praha: C. H. Beck, 2024, obojí dostupné v Beck-online; a tam citovaný rozsudek NS ze dne 21. 12. 2022, sp. zn. 24 Cdo 668/2022, č. 100/2023 Sb. NS], by toto ustanovení na žalobkyninu situaci nedopadalo. Žalobkyně totiž člena statutárního orgánu měla, pouze byl vzat do vazby, což jej nijak neomezuje ve způsobilosti právně jednat jménem žalobkyně (pouze to fakticky ztěžuje výkon této funkce – bylo však na žalobkyni, aby tuto situaci řešila, např. volbou zmocněnce, jak ostatně žalobkyně i učinila, či jednoduše změnou člena statutárního orgánu (RNDr. C. byl dle výpisu z obchodního rejstříku založeného ve správním spise ke dni 24. 3. 2023, kdy by ještě RNDr. C. ve výkonu vazby, jediným akcionářem, takže mohl odvolávat a jmenovat členy správní rady svým rozhodnutím, viz § 12 odst. 1 ve spojení s § 458 odst. 1 zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních korporacích).

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

85. Nedůvodná je konečně i dílčí námitka, že postup poskytovatele byl v rozporu s čl. VIII smlouvy o dotaci vymezujícím řešení sporů. Poskytovatel dotace toliko využil své oprávnění odstoupit od smlouvy, které mu z ní vyplývalo. V tom soud neshledává žádný rozpor s čl. VIII smlouvy, v němž bylo pouze ujednáno, že spory mezi smluvními stranami je třeba řešit nejprve smírně a až poté u soudu. Ostatně ani žádný spor související s ustanoveními smlouvy mezi žalobkyní a poskytovatelem dotace nevznikl (před ani po odstoupení).
86. Soud se dále zabýval námitkou žalobkyně, že nebyly naplněny důvody k odstoupení od smlouvy o dotaci.
87. Podle čl. V odst. 13 smlouvy o dotaci byla žalobkyně povinna předložit poskytovateli dotace roční zprávu o realizaci a výsledcích projektu za každý kalendářní rok řešení, vypracovanou vždy k 31. 12., a to nejpozději do 15. 1. následujícího kalendářního roku, doplněnou nejméně jedním oponentním posudkem nezávislého oponenta. Podle odst. 24 byla žalobkyně dále povinna informovat poskytovatele dotace o případné neschopnosti plnit řádně a včas povinné zákonné odvody, povinnosti vyplývající pro žalobkyni ze smlouvy a o všech významných změnách svého majetkoprávního postavení či údajů a skutečností požadovaných pro prokázání způsobilosti nejpozději do 7 kalendářních dnů ode dne, kdy se o takové skutečnosti dozví. Dle odst. 25 byla žalobkyně povinna vrátit na účet poskytovateli dotace dle jeho pokynu účelovou podporu poskytnutou v daném kalendářním roce do 14 dnů ode dne, kdy oznámí, nebo měla oznámit ve smyslu předchozího odstavce, že nastaly skutečnosti, na jejichž základě nebude moci nadále plnit povinnosti vyplývající pro ni ze smlouvy. Podle čl. VII odst. 3 smlouvy byl poskytovatel dotace oprávněn od smlouvy odstoupit i v případě, kdy žalobkyně použije účelovou podporu poskytnutou na základě smlouvy v rozporu s účelem, na který byla poskytnuta, nebo závažným způsobem poruší jinou povinnost uloženou jí smlouvou. Dle odst. 5 platilo, že pokud poskytovatel dotace odstoupí od smlouvy, smlouva se od počátku ruší a žalobkyně je povinna dle pokynu poskytovatele vrátit veškerou účelovou podporu, která jí byla na základě smlouvy poskytnuta.
88. Soud musí nejprve korigovat úvahy žalovaného, podle nichž nebyly daňové orgány oprávněny posuzovat naplnění podmínek pro odstoupení od smlouvy, protože tak může činit jedině soud (s odkazem na čl. VIII smlouvy o dotaci o způsobu řešení sporů). Jak již bylo výše uvedeno, žádný spor mezi poskytovatelem dotace a žalobkyní nevznikl, a čl. VIII smlouvy tak vůbec není aplikovatelný. Navíc, jak bylo také výše uvedeno, smlouva o dotaci má veřejnoprávní povahu. Případný spor mezi stranami by se tak řešil příslušný správní orgán podle kogentního ustanovení § 169 správního řádu bez ohledu na to, co bylo ujednáno v čl. VIII smlouvy. Tak jako tak ovšem byly v projednávaném případě daňové orgány oprávněny a povinny k žalobkynině námitce posoudit důvodnost odstoupení od smlouvy jako předběžnou otázku pro vydání rozhodnutí o odvodu, protože o ní dosud pravomocně nerozhodl příslušný orgán a zároveň se nejedná o věc, kterou by si daňové orgány jako předběžnou otázku posoudit nemohly (§ 99 odst. 1 a 2 daňového řádu). Jinými slovy na základě žalobkyniny námitky bylo zapotřebí posoudit, zda odstoupení od smlouvy o dotaci skutečně mělo za následek její zrušení od počátku. Jinak totiž nelze dospět k závěru, že žalobkyně porušila povinnost vrátit prostředky poskytnuté ze státního rozpočtu ve stanoveném termínu, tedy porušila rozpočtovou kázeň zadržením peněžních prostředků ve smyslu § 3 písm. f) ve spojení s § 44 odst. 1 písm. b) rozpočtových pravidel (viz podobně též rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 1. 6. 2016, č. j. 62 Af 34/2015 – 63).

89. I přes tyto nesprávné úvahy se nicméně žalovaný v další části rozhodnutí o odvodu žalobkyniným námitkám stran důvodnosti odstoupení od smlouvy věnoval, a to zejména v bodech 47 až 48 a 51 až 54 rozhodnutí o odvodu. Jeho rozhodnutí tak nelze považovat za nepřezkoumatelné. Žalovaný konkrétně uvedl, že žalobkyně byla povinna dle smlouvy o dotaci předložit poskytovateli dotace roční zprávu o realizaci a výsledcích projektu za každý kalendářní rok nejpozději do 15. ledna následujícího roku doplněnou nejméně jedním oponentním posudkem nezávislého oponenta. Roční zprávu však poskytovatel dotace neobdržel, a to ani po opakovaných výzvách. Následně byl Mgr. M. informován, že hlavní řešitel projektu a statutární zástupce žalobkyně byl dne 12. 8. 2021 vzat do vazby, a není tak schopen zprávu za rok 2021 dodat. Žalobkyně měla dle smlouvy zároveň povinnost informovat poskytovatele dotace o případné neschopnosti plnit stanovené podmínky, a to nejpozději do 7 dnů ode dne, kdy se o takové skutečnosti dozvěděla. To neučinila. Došlo tedy k porušení smlouvy o dotaci, konkrétně čl. V odst. 13 a 24. Poskytovateli dotace tak vznikly pochybnosti o zajištění realizace projektu a plnění podmínek smlouvy. Navíc zjistil, že mu byly předloženy nepravdivé informace o počtu zaměstnanců k prokázání statusu malého a středního podniku. V návaznosti na to přistoupil k odstoupení od smlouvy v souladu s čl. VII odst. 3 a 4 smlouvy a požadoval v něm vrátit do 30 dnů od doručení poskytnuté peněžní prostředky v souladu s čl. 7 odst. 5 smlouvy. K námitce, že žalobkyně neuvedla nesprávné údaje o počtu zaměstnanců, žalovaný dodal, že to byl jen jeden z důvodů, pro které poskytovatel dotace od smlouvy o dotaci odstoupil. Poskytovatel dotace neobdržel od žalobkyně roční zprávu za rok 2021, jejímž prostřednictvím se dozvídá zejména informace o realizaci a výsledcích projektu. Tyto informace poskytovatel po delší dobu neměl, a proto od smlouvy odstoupil. V bodě 54 rozhodnutí o odvodu pak žalovaný v podstatě zopakoval, že poskytovatele dotace vedlo k odstoupení od smlouvy zejména nedoložení roční zprávy za rok 2021, neinformování poskytovatele o nemožnosti plnit podmínky smlouvy, pochybnosti o průběhu realizace projektu a nepravdivé údaje o zaměstnancích žalobkyně. Tyto důvody korespondují dle žalovaného s podmínkami smlouvy, a poskytovatel dotace tak postupoval v souladu s nimi.
90. Z uvedeného je předně zřejmé, že námitky žalobkyně týkající se toho, že neuvedla nepravdivé informace o počtech zaměstnanců, se míjejí s důvody rozhodnutí o odvodu. Žalovaný ke stejné námitce konstatoval, že se nejednalo o jediný důvod pro odstoupení. Své rozhodnutí tedy založil na zbylých důvodech pro odstoupení, které popsal. Proti těm žalobkyně brojí toliko velmi stručně námitkou, že RNDr. C. jako jediný člen statutárního orgánu z vazby nemohl roční zprávu za rok 2021 vypracovat a odeslat; a že nevěděla, jak dlouho v ní bude držen a ani kdy přesně by již vznikla povinnost poskytovatele dotace informovat. Soud zdůrazňuje, že za žalobkyni nemůže domýšlet další argumentaci a vyhledávat důvody nezákonnosti rozhodnutí o odvodu. Míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobkyni u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78, č. 2162/2011 Sb. NSS).
91. Soudu tak nezbyvá než ve shodě s žalovaným zopakovat, že dle čl. V odst. 13 smlouvy o dotaci byla žalobkyně povinna předložit poskytovateli dotace roční zprávu o realizaci a výsledcích projektu za každý kalendářní rok řešení nejpozději do 15. 1. následujícího kalendářního roku (včetně oponentního posudku). Tuto povinnost žalobkyně nesplnila – to ani nečiní sporným. Nezpochybňuje ani závěr žalovaného, že se jednalo o závažné porušení

povinnosti uložené smlouvou, které poskytovatele dotace opravňovalo k odstoupení podle čl. VII odst. 3 smlouvy o dotaci. Hájí se pouze tím, že zprávu nemohla vypracovat s ohledem na to, že jediný člen statutárního orgánu byl dne 12. 8. 2021 vzat do vazby. Z hlediska smluvních podmínek je ale tato skutečnost zcela irelevantní. Smlouva o dotaci neobsahuje žádné ujednání, které by žalobkyni vyvázalo z povinnosti podat roční zprávu v případě, že jediný člen statutárního orgánu je ve vazbě. Jak žalobkyně zajistí plnění svých povinností ze smlouvy o dotaci za situace, kdy byl jediný člen jejího statutárního orgánu vzat do vazby, bylo čistě její odpovědností. Lze jen zopakovat, že vazba představuje zákonný prostředek omezení svobody jednotlivce, které byl RNDr. C. povinen snášet. Bylo na žalobkyni, aby na tuto situaci adekvátně reagovala a buď zajistila zpracování a odeslání zprávy bez jeho osobní účasti, anebo alespoň poskytovateli dotace včas oznámila neschopnost plnit povinnosti ze smlouvy (čl. V odst. 24 smlouvy o dotaci, viz též dále).

92. Soud zdůrazňuje, že povinnosti ze smlouvy byly vázány na žalobkyni jako na právnickou osobu, a nikoliv na osobu RNDr. C. Samotná skutečnost, že se nacházel jako jediný člen statutárního orgánu ve vazbě, tak nemusí bez dalšího znamenat, že žalobkyně svým povinnostem nedostojí. Ve vztahu k roční zprávě není nikde stanoveno, že ji za žalobkyni musí vypracovat a zaslat jen a pouze člen jejího statutárního orgánu. Mohla tak jménem žalobkyně učinit jakákoliv jiná osoba, kterou mohl RNDr. C. zmocnit, v čemž mu nebránil ani výkon vazby. Jistě tak mohl učinit např. i zaměstnanec žalobkyně na základě § 166 odst. 1 občanského zákoníku. Poukazuje-li žalobkyně na to, že žádné zaměstnance neměla (kromě RNDr. C.), opět lze odkázat na výše uvedené, že bylo na ní, aby si je zajistila, bylo-li to zapotřebí. Nehledě na to, že je s podivem, jak mohla žalobkyně mít jediného zaměstnance a člena statutárního orgánu v jednom, ač měla řešit projekt robotického *pracoviště* organické syntézy s využitím high tech biomimetických prvků, který v roce 2021 zahrnoval např. sestavení a oživení jednotky pro supercomputing 3D a programování základního firmware, přípravu laboratoře pro montáž robotických paží (včetně instalace stropních kotev, úpravy podhledu a vazby na vzduchotechniku), pořízení a oživení prvního páru biomimetických rukou či pořízení a oživení prvního páru distanční paže a robotické 6./7. -osé paže (včetně vzájemné montáže), jak plyne z přílohy č. 2 smlouvy o dotaci.
93. Jestliže pak žalobkyně skutečně bez osobní účasti RNDr. C. nebyla schopna roční zprávu vypracovat a odeslat, měla tuto skutečnost sdělit poskytovateli dotace v souladu s čl. V odst. 24 smlouvy o dotaci do sedmi dnů od jejího zjištění. Ani to neučinila. Poprvé poskytovatele dotace uvědomil o skutečnosti, že byl RNDr. C. vzat do vazby, až Mgr. M. dopisem ze dne 31. 3. 2022, tedy více než dva a půl měsíce po uplynutí lhůty pro podání zprávy a po dvou výzvách poskytovatele dotace. Ani z tohoto dopisu přitom neplyne, že by žalobkyně nebyla schopna zprávu dodat. Naopak Mgr. M. se v něm pasuje do role zmocněnce žalobkyně, který dodání zprávy zajistí, a žádá za tím účelem o prodloužení lhůty o 90 dní (k provedení úkonů, které vyjmenovává). Nutno říci, že ani v této lhůtě, kterou si Mgr. M. sám stanovil, nebyla zpráva dodána ani žalobkyně neoznámila neschopnost tuto povinnost splnit; a že poskytovatel dotace od smlouvy o dotaci odstoupil až dopisem ze dne 2. 9. 2022, tedy v době, kdy už bylo zřejmé, že uplynula i dodatečná lhůta, kterou si pro podání zprávy vyžádal Mgr. M., přesto zpráva stále nebyla předložena.
94. Žalobkyně namítá, že poskytovatel dotace musel o vazebním stíhání RNDr. C. vědět, neboť byl „vedlejší“ účastníkem trestního řízení. To ale jednak není (nutně) pravda, neboť usnesení o vzetí obviněného do vazby se poškozenému (což patrně žalobkyně míní označením poskytovatele dotace za „vedlejšího“ účastníka) neoznamuje (poškozený nespadá
- Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

do žádné z kategorií dle § 137 odst. 1 trestního řádu, zejména se jej přímo netýká vzetí obviněného do vazby) ani se o něm nevyrozmívá dle § 70 a § 70a trestního řádu. Především ale, jak bylo výše zdůvodněno (viz bod 92), samotný fakt, že RNDr. C. byl vzat do vazby, ještě nutně nemusí znamenat, že žalobkyně není schopna zprávu vypracovat a odeslat. Jinými slovy poskytovatel dotace těžko mohl presumovat, že vzetí jediného člena statutárního orgánu do vazby žalobkyni znemožní zprávu vypracovat a předložit (domýšlet si, kdo zprávu zpracovává a jakou roli v tom hraje RNDr. C.). To měla případně včas sdělit žalobkyně v souladu s čl. V odst. 24 smlouvy o dotaci. Není tedy ani relevantní, že Mgr. M. vyrozuměl poskytovatele dotace o vazebním stíhání RNDr. C. (spíše naopak obsah tohoto dopisu naznačuje, že žalobkyně RNDr. C. ke zpracování a odeslání zprávy nepotřebuje a vše zajistí Mgr. M.). Totéž platí i pro dodatečnou argumentaci v replice, že poskytovatel dotace musel vědět o zajištění majetku žalobkyně – to z pozice pouhého poškozeného v trestním řízení nemusel (opět viz § 137 odst. 1 trestního řádu, usnesení o zajištění se přímo netýká poškozeného) a ani nemohl presumovat, že byl zajištěn majetek veškerý, resp. alespoň ten, který brání zpracování zprávy. O tom jej měla žalobkyně informovat.

95. Neopodstatněná je i námitka, že žalobkyně nemohla vědět, jak dlouho bude RNDr. C. ve vazbě držen a od kdy začne plynout lhůta pro oznámení neschopnosti plnit povinnosti. Pokud vazba RNDr. C. skutečně žalobkyni bránila ve zpracování zprávy, měla to oznámit, jakmile do ní byl vzat, resp. jakmile bylo zřejmé, že i v případě propuštění již nestihne zprávu zpracovat a odeslat v termínu dle smlouvy o dotaci, tj. do 15. 1. 2022. Nutno říci, že k tomuto dni již byl RNDr. C. ve vazbě přes pět měsíců, nikoliv tedy jen dva měsíce (o kterých zcela obecně a bez dalšího žalobkyně tvrdí, že by ještě zpracování zprávy nebránilo). Proč ani tehdy neoznámila poskytovateli dotace neschopnost zprávu zpracovat a odeslat, již žalobkyně neosvětluje.
96. Soud tedy shrnuje, že důvody pro odstoupení od smlouvy o dotaci ve světle žalobních námitek obstojí. I poslední žalobní bod je proto nedůvodný.

Závěr a náklady řízení

97. S ohledem na shora uvedené závěry soud žaloby zamítl jako nedůvodné (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). Žalobkyně se dále domáhala zrušení platebního výměru na penále, byť jej v žalobě neoznačila jako napadené rozhodnutí a ani proti němu neformuluje žádné žalobní body. Touto vadou žaloby se soud zabýval v usnesení ze dne 27. 9. 2024, v němž v návaznosti na její odstranění žalobkyni dospěl k závěru, že žalobkyně platební výměr na penále nenapadá (není předmětem řízení) a pouze formuluje petit v rozporu s tím, jak s. ř. s. umožňuje. Ten totiž dovoluje soudu zrušit pouze napadené rozhodnutí, popř. rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo (§ 78 odst. 3 s. ř. s.), což platební výměr na penále není. Proto tomuto požadavku nelze vyhovět. Prakticky totéž platí pro požadavek na určení neplatnosti rozhodnutí o zrušení registrace (které žalobkyně v žalobě rovněž neoznačuje za napadené). Takový výrok není soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí (ale ani v žádném jiném dle s. ř. s.) oprávněn učinit.
98. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně, která byla z procesního hlediska ve věci neúspěšná, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl naopak plně úspěšný, žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Žádný z účastníků proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. května 2025

Lenka Oulíková v. r.
předsedkyně senátu